

Zafere
Kadar

Genç

DEVİRİM BİZİZ, BİZ DEVRİMİZ!

YOLDAŞ

SAYI: 37

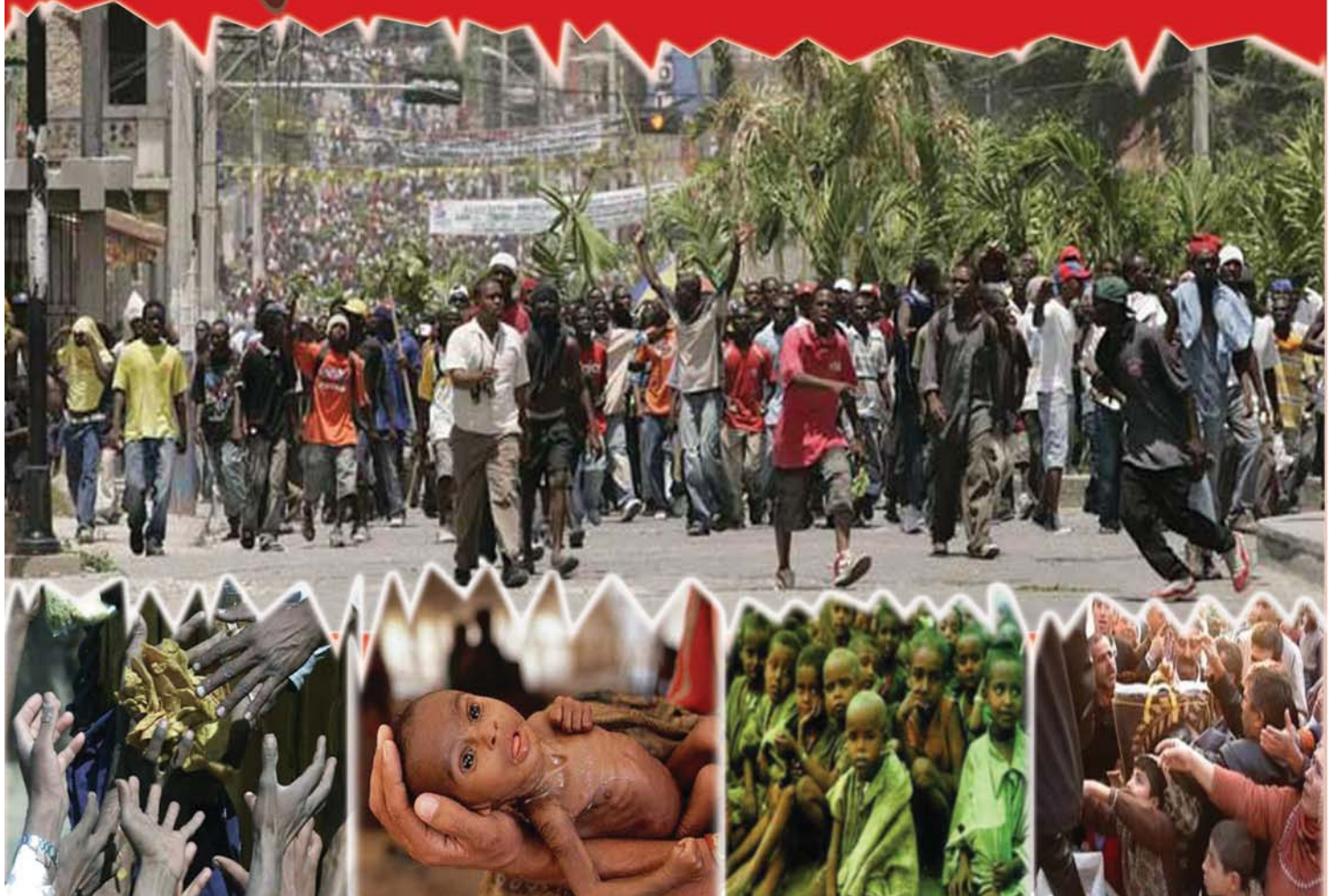
MAYIS / 2008

FİYATI: 1 YTL. (KDV DAHİL)

YENİ
EVREDE
MÜCADELE
BİRLİĞİ

SUSTURULAMAZ

HERŞEY EMEĞİN OLACAK

1 MAYIS 2008 İSTANBUL

İşçilerin, Emekçilerin Sesi Mücadele Birliği Susturulamaz!

Üzerinden bir ay gibi bir zaman geçmeden, Yeni Evrede Mücadele Birliği, ikinci kez, "Bir ay süre ile yayın durdurma" yasağıyla karşı karşıya kaldı. Mücadele Birliği'ne, "Yasadışı örgüt propagandası yapmak, suçu ve suçluyu övmek" iddialarıyla yayın durdurma cezası verenlerin amacı, devrimin sesini kesmek, devrimci önderlere sahip çıkılmasını engellemektir.

Denizlere sahip çıkmak, onları övmek suçsa, biz bu suçu işlemeye devam edeceğiz. Hiçbir yasa, bizleri onlara sahip çıkmaktan, onların uğruna yaşamlarını verdikleri idealler uğruna mücadele etmekten alıkoyamaz.

Yine hiçbir güç bizleri, proletaryanın devrimci sınıf partisinin mücadele çizgisinden ayıramaz. Biz, nerede ve ne koşullar altında olursak olalım, proletaryanın devrimci sınıf partisinin, Leninist Parti'nin yol göstericiliğinden vazgeçmeyeceğimizi buradan bir kez daha ilan ediyoruz.

Ve biliyoruz ki, Mücadele Birliği'nin yayınının durdurulması, burjuvazinin büyüyen devrim korkusunun ürünüdür. Mücadele Birliği'nin yayını durdurarak, devrim korkusunu azaltacağını düşünen burjuvazi yanılıyor. Korkunun Ecele Faydası Yok. Devrim günleri kapıda. Mücadele Birliği devrimin yaygınlığını ve kaçınılmazlığını yazmana devam edecek.

DAİMA DAHA İLERİYE ORADAN İKTİDARA

Devrimci durum bu topraklarda uzun süredir var. Fakat, her zaman aynı düzeyde olmadı. Temelindeki ekonomik ve politik gelişmelere bağlı olarak farklı olgunluk düzeylerinde oldu. Sınıflar arası güç dengesinin emekçi kitleler lehine gelişmesiyle birlikte devrimci durum daha da olgunlaşmıştır. İşçi sınıfı ve tüm emekçi kitleler, her yerde devlet güçleriyle çatışma içinde. Çatışma gün be gün keskinleşiyor. Emekçi halk kitlelerinin kendi istekleri doğrultusunda eylemden eyleme koştuğu bir yerde iktidar ancak görünürde vardır.

Devrimci durumun hangi noktaya geldiğini anlamak için, kitlelerin o büyük öfkesinin eylemlere dönüştüğü son birkaç aydaki olaylara bakmak yeterli. Son dönemde ortaya konan düzeyde ve yoğunlukta devrimci eylemler, aynı dönemde dünyanın neresinde vardı? Kaç ülkedeki halk hareketi Kürt halkının şu birkaç aydaki eylem yoğunluğuna ulaşabildi? Devrimci halk kitleleri, aylardır sokaklardaki çatışmanın yasalarına göre, devrimci eylemin yasalarına göre hareket etmediler mi? Eylem boyunca, eylem sayesinde, eylem içinde özgürleşmediler mi? Burjuva iktidarın bu eylem günlerinde, herhangi bir otoritesi var mıydı? Bu devrim toprağında son aylarda yaşanan devrimci ruh hali, devrimci kitle eylemleri, devrimci hareketlerin devrimci eylemleri aslında uzun süreden beri yaşanmıyor mu? Halk kitlelerinin sürekli sokakta, eylemde, çatışma içinde olduğu bu yıllar boyunca kurulan tüm hükümetler birer "hayalet hükümetleri" olmadı mı?

Sadece bu kısa zaman içinde yaşanan olaylar bile devrimin nasıl da güncel olduğunu yeterince tanıtlıyor. Güncel devrim olmasa, bu denli yaygın, yoğun ve şiddetli olayları nasıl açıklayabiliriz? Tüm bu on yılların gelişmesini içine sığdıran yoğun-devrimci dönemin altında devrimin nesnellığı ve güncelliği var. Bunun altında artık burjuvazinin de kabul ettiği derin ekonomik ve politik kriz var. Düşünsel planda ne kadar reddetseler de, reformistler ve oportünistler, olgulardan sözederken, sistemin iç çelişkilerinin keskinleşmekte olduğunu anlatmak zorunda kalıyorlar. Eski düzenin yıkılmasına yolaçan, devrimi gündeme getiren zaten uzlaşmaz sınıf çelişki ve karşıtlıkları değil mi? Ne kadar yadsınsa da, devrim tarihin tüm akışı tarafından, kapitalizmin tüm evrimi tarafından gündeme getirilmiştir.

Hem "aşağıda" kavga var, hem "tepede". Ekonomik krizle birlikte politik kriz de derinleşiyor. Şimdi ortaya çıkan şey, devrimci durum temelinde ulus çapında krizdir. Yani sınıflar arası güçler dengesini, işçi sınıfı ve emekçi halk lehine çeviren politik durum. Krizin ulus çapında bir kriz düzeyine varması, bizim bir devrime

doğru gittiğimizi, devrimin bir yükseliş halinde olduğunu ve bunun olgularının ortaya çıkması demektir.

Devrimin büyüyerek, eski düzenin temellerini sarsması karşısında tekeli sermayenin, tüm büyük sermaye güçlerinin ortak hareket edeceği, devrimci güçleri ezmek için daha şiddetli bir saldırıya geçeceği apaçıktır. Ancak, devrimin gelişmesinin de onların arasındaki çelişkileri, çatışmaları derinleştireceği ve güçsüz düşüreceği de doğrudur. Egemen güçlerin birbirine girmesi, zayıf düşmesi, devrimin koşullarından birinin daha yerine gelmesi anlamına gelir. "Yukarıda" kavga ve bölünme kesinlikle devrimin koşullarından biridir. Ve bu durum da apaçık olarak ortadadır. Halk kitleleri tekeli sermaye egemenliğine karşı etkin olarak eyleme geçtikçe, sistemin krizi de iyice keskinleşir. Krizin ve sınıflar çatışmasının devamlı keskinleşmesiyle birlikte, burjuvazinin iç-dengesi iyice bozulur ve kendisini altetmesi için tüm koşulları bizzat kendisi emekçilere verir.

Burjuva güçlerin kendi arasında şiddetli bir mücadele varsa, bu durum, ciddi bir iktidar boşluğu yaratır. Bu gelişme karşısında devrimci işçi hareketinin politikası ne olmalıdır? İşçi sınıfı hareketinin tarihi ve devrimlerin deneyimi bize göstermiştir ki, sistemin ekonomik ve politik krizinin derinleşmesi karşısında devrimci hareketin yapması gereken, doğmuş olan devrimci durumdan yararlanıp, burjuva egemenliğini devirmektir. Çünkü burjuvazinin egemenliği ancak bu sırada -evet bu sırada!- yıkılabilir. Diğer zamanlarda onu devirme koşulları ve olanakları bu kadar uygun olmaz. Doğmuş olan iktidar boşluğu ancak devrimci mücadele yöntemleriyle, ancak bir devrimle doldurulebilir. Devrimi yükseltme yolu dışında bir yolla doğmuş olan iktidar boşluğundan yararlanılmaz. Mesela reformist yolla, ancak burjuva güçlere hizmet edilir. Burjuvazi yalnızca devrimci mücadele yoluyla alaşağı edilir.

Bugün, geçmiş döneme göre, sınıf savaşımında ileri bir noktadayız. Hem tarihsel olarak ileri noktadayız, hem de işçi sınıfının açık sınıf bilinci ve yetkin savaş yeteneği bakımından ileri bir noktadayız. Sınıf savaşımının ileri bir düzeyine varmış olan işçi sınıfının, bulunduğu mücadele aşamasından daha ileriye gideceği, burada durmayacağı açıktır. Çünkü sorunlar ancak daha ileriye, oradan iktidara giderse çözülebilir. Kitleler sınıflar savaşımının bugünkü noktasına zorlu, şiddetli mücadelelerden geçerek geldiler. Daha ileriye, oradan iktidara gitmek için, çok daha şiddetli, yoğun, kıyasıya çarpışmalardan geçmek gerekiyor. Emekçi sınıfı devrimci hedeflerine ancak tekeli sermayenin politik ve ekonomik egemenliğine son

vererek ulaşabilir. Sermayenin bu gelişme karşısında tüm güçlerini harekete geçireceği bilinen bir durumdur. Son dönemde daha önceleri harekete geçirmedigi kitle gücünü eylemlere yöneltmesi, devrimin gelişmesi karşısında duyduğu korkuyu gösteriyor. Bu aşamanın iç savaşın en şiddetli bir aşaması olacağı bugünkü olaylardan bellidir. Devrimci güçler, daha ileriye, oradan iktidara yönelirken bütün bu gerçekleri gözönünde bulundurmalıdır. Emekçi yığınlar, güçler dengesini kendi lehine sürekli değiştirerek daha ileriye gidebilirler. Sınıflar arası güçler dengesinin işçi sınıfının lehine değişmesi devrimci savaşımıyla, yalnızca devrimci savaşımıyla gerçekleşir.

Devrimin güncel olması, iktidarın ele geçirilmesinin güncel duruma gelmesidir. Devrimci hareketin pratik-politik görevi iktidarı almaktır. Devrimci halk hareketinin daha ileri gitmesi, ancak iktidarı almak için açıktan açığa mücadeleyle olacaktır. Emekçi kitleler, ezilen Kürt halkı yoğunlaşan ve şiddetlenen biçimde devletle çatışma içine girmişse, kitlelere iktidarı almaları için öncülük etmek devrimci komünistlerin görevidir. Devrimle iktidara gelmek, bu çerçevede Geçici Devrim Hükümeti'ni (GDH) pratik-politika olarak öne çıkarmak, somut koşulların biricik devrimci politikasıdır. İktidarı ele geçirme, yani bu yegane, birincil, temel çözümü öne çıkarmak dışında, her şey, halk kitlelerini yalnızca devrimci hedefinden uzaklaştırmaktan başka bir anlama gelmez. Emekçiler ancak iktidara gelirse, kendi iktidarına dayanarak politik özgürlük sorununu, temel ekonomik sorunlarını ve temel yaşamsal sorunlarını çözebilir. Toplumsal gelişmenin tüm seyri, sınıf savaşımının tüm gelişimi devrimi, devrimle iktidara gelmeyi gündeme getirmiştir.

Her şey gözlerimizin önünde oluyor. Eski toplumun dağılması, sistemin uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin keskinleşmesi, emekçi kitlelerin kabaran öfkesi, devrimci mücadelenin yoğunlaşması ve yükselişi, kısacası devrimin koşullarının oluşması gözlerimizin önünde oluyor. Halk yığınları devrimci sloganlarla yönlendirilmezse, süreç devrimci pratikle hedefine yönlendirilmezse, koşullar ne denli olgun olursa olsun, yalnızca nesnel durum bize iktidarı vermez. Nesnel koşullar, devrimci durum, ulus çapında kriz, Leninist Parti'nin teori, taktik ve pratiğiyle bir devrime dönüşür. Reformist ve oportünist politika ve pratik ise, devrimci koşulların ve devrimci kitlelerin çok gerisindedir.

Yalnızca Leninist Parti'nin önderliğinde devrim mücadelesi daha ileriye, oradan iktidara varacaktır.

C. DAĞLI

EMEKÇİLERİN SEFALETİNİN DERİNLEŞMESİ VE AYAKLANMALARIN YAYGINLAŞMASI

İşçi sınıfının uzun mücadelelerle elde ettiği tüm ekonomik kazanımlarına ve sınıf mevzilerine yönelik burjuvazinin dünya çapındaki saldırısı yoğunlaşarak sürüyor. İşçilerin sömürülmesi de aynı şekilde yoğunlukla sürdürülüyor. Tüm bunların sonucu olarak, işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki sınıf karşıtlıkları keskinleşiyor, sınıf savaşı şiddetleniyor.

Dünya işçi sınıfının genel durumuna, yaşadığı koşullara bakıldığında, içinde bulunduğu sefaletin derinleştiği açıkça görülür. Emekçilerin sefalet içindeki yaşamı çok belirgindir ve elle tutulur durumdadır. İşçi sınıfının durumunun kötüye gitmesi ve sefaletin artması genel bir durumdur. Çünkü burjuva saldırısı dünya düzeyinde yürütülüyor. Bir yerde emekçilere karşı saldırı başladı mı, diğer yerler de onu izliyor. İşçi sınıfının sömürülmesinde tüm kapitalistlerin çıkarı olduğu için, emekçi sınıfa karşı saldırıda bütün kapitalistler birlikte hareket ediyorlar. Bu durum, bağımlı kapitalist ülkelerden emperyalist ülkelere kadar, tüm kapitalist sistemde yaşanıyor. Ücretlerin düşürülmesi, çalışma saatlerinin yeniden uzatılması, kitlesel işten çıkarılma her yerde zorla uygulamaya sokuluyor.

Emekçi sınıfın sefaletinin derinleşmesi kapitalizmin gelişmesi boyunca hep varolagelmıştır. Çünkü emekçilerin yoksulluğu ve yoksunluğu, kapitalist üretimin ve genişletilmiş yeniden üretimin koşuludur. Varolan koşulları yeniden üretmeden sermaye birikimi gerçekleşemez. Ancak bazı durumlarda, sefaleti biraz olsun hafifletmek olanaklıdır. İşçiler, iyi bir mücadeleyle sağlayacakları ekonomik kazanımlarla, sefil yaşamlarını biraz olsun çekilir hale getirebilirler. Eğer böyle bir rolü olmamış olsaydı, ekonomik mücadelenin, sendikaların hiçbir anlamı olmazdı. Ancak burada bir yanlışlığa düşmemek gerekir. Emekçilerin aktif bir mücadeleyle sefaletlerini biraz hafifletmeleri, onların durumlarının kötüye gitmesini engelleyemez. Aldıkları ücret ne denli yüksek olursa olsun, yarınları bugünden daha kötü olacaktır. Yarınları hep belirsizdir. Çalışanların bir kısmının daima işsizlerin safına atılması, sermaye birikiminin mutlak bir yasasıdır.

Emekçilerin ekonomik kazanımları, yine emekçilerin uzun mücadelelerinin bir sonucudur. Bunda belli bir tarihten beri “dış etki”nin payı da var. Bu “dış etki”, sosyalist sistemin kapitalist sistem üzerinde yarattığı etkidir. Sınıf savaşımının kapitalizmin gelişimi üzerinde daima bir etkisi olmuştur. Kapitalistlerin mutlak artı-değer sömürsünden göreceli artı-değer sömürüsüne geçmeleri, sınıf savaşımının etkisiyle olmuştur. Sosyalist sistemin varlığının da, kapitalist sistem üstünde, emekçilerin yeni ekonomik haklar elde etmeleri biçiminde bir baskısı oldu. Kapitalistler bu baskı altında kalarak, sistemi korumak, sürdürmek için, emekçilere bir takım ekonomik ödümler vermek zorunda kaldılar. Tüm bu ekonomik ödümler, emekçilerin durumlarını az da olsa düzeltilti. Ancak, onların durumlarının kötüleşmesini önleyemedi. 90’larda sosyalist sistemin yarattığı baskı kalkar kalkmaz, kapitalistler yeni durumdan yararlanıp, o güne değin işçilerin elde ettiği tüm ekonomik kazanımları yoketmek için, dünya genelinde bir saldırı başlattılar. Ağır ve topyekün bir saldırı altında kalan emekçiler, o güne değin elde ettikleri bütün ekonomik kazanımları bir bir yitirdiler. İşçi sınıfının içinde bulunduğu durum, günden güne iyice kötüye gidiyor.

İşçi sınıfının bu toplumda hiçbir dayanağı yoktur. Bunun somut bir örneği, Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfının durumudur. Onyıllarca devam eden mücadelelerle elde edilen ekonomik kazanımlar ardı ar-

dına ortadan kaldırılıyor. Böylece zaten güvensiz olan durum, yapılan saldırılar ardından iyice bozulmuş ve kötüye gitmeye başlamıştır.

Bir süre öncesine kadar iyi ücret aldıkları için kendilerini görece diğer işçilere göre iyi durumda gören işçiler, artık durumlarının her gün kötüye gittiğini görüyorlar. Önce, 12 Eylül Askeri Faşist Diktatörlüğü altında ekonomik kazanımlarının bir kısmını yitirdiler. Meta fiyat artışlarıyla da bir kısmını daha yitirdiler. Burjuva saldırısı bununla da kalmadı; birçok işkolu ve işyeri ya kapandı ya da “özelleştirme”ye uğradı. Sonuçta işçilerin bir bölümü daha işsiz kaldı. Kalanların ücretleri ise sürekli düşürüldü. İşçileri bekleyen daha kötü bir durum ve belirsiz bir gelecekti.

IMF ve Dünya Bankası gibi emperyalist kurumlar, dünyanın başka yerlerinde olduğu gibi Türkiye ve Kürdistan’da da sömürünün yoğunlaşması, emekçilerin ekonomik haklarının gasp edilmesi, toptan işten atma ve kısacası halk kitlelerinin sefaletinin büyümesi için kesin dayatmalarda bulunuyor. Emperyalizmin kabul ettirdiği her şey, iktidarlar tarafından eksiksiz yerine getiriliyor. Bütün bu saldırılar sonucu emekçi yığınların durumu öylesine bozulmaya, kötüye gitmeye başladı ki, bu durum hiçbir emekçinin kabul etmeyeceği ve kaldıramayacağı bir noktaya gelmiştir.

İşçilerin ekonomik durumu politik durumdan bağımsız değildir. Burjuvazinin emekçilere karşı politik baskısı ve saldırısı arttıkça, işçilerin ekonomik durumu bunun sonucu artan bir kötüleşme içine girer. Bağımlı kapitalist ülkelerdeki askeri faşist darbe dönemleri ya da 90 sonrası küresel burjuva saldırısı dönemi işçilerin ekonomik kazanımlarının en çok kayba uğradığı ve sömürünün en yoğun yaşandığı dönemlerdir. Bu dönemler emeğin sermayeye gerçek bağımlılığı ve emekçinin köleliğinin arttığı dönemlerdir.

Emekçi sınıfın sömürülme derecesinin artması, yaşadığı ortamın kötüleşmesi ve durumunun güvenilmez olması, özcesi emekçi kitlelerin şiddetli bir saldırı altında olması, işçi sınıfıyla burjuvazi arasındaki uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarının keskinleştiriyor. Sınıf karşıtlıklarının keskinleşmesiyle birlikte, sınıf savaşımı da iç savaş düzeyine çıkmıştır. Devrimci durum hem nesnel ekonomik gelişim ve hem de yoğun sınıf savaşımı sonucu, düne göre daha bir olgunluk kazanmıştır. İşçi sınıfının yeni bir devrimci mücadele dalgası, tüm dünyayı sarıyor.

İşçi sınıfının ekonomik mücadelesi ve politik mücadelesi ayrı ayrı yürürse, mücadele sonuç vermez. Başarıya ulaşması için ekonomik savaşımın ve politik savaşımın aynı sınıf savaşımında birleşmesi, birlikte verilmesi gerekiyor. Zaten nesnel gelişim de bunu zorluyor. Sermayenin tekelde merkezileşmesi, devlet-tekelleşmesi; işçilerin ekonomik grevlerine bile devlet güçlerinin hemen saldırımları, emekçilerin ekonomik mücadelesini politik mücadeleye dönüştürüyor. İşçi sınıfının burjuvazinin egemenliğine karşı verdiği sınıf savaşımı, yalnızca olayların kendiliğinden gelişimiyle meydana gelmiyor; devrimci işçiler tarafından sınıf savaşımının bütün biçimlerine bilinçlice yön verecek şekilde yürütülüyor.

İşçi sınıfının sömürülmesinin artması, sefaletinin derinleşmesi ve durumunun kötüleşmesi kapitalist dünyanın tümünde olduğu için emekçilerin ayaklanma koşulları da her yerde olgunlaşıyor. Olayların dünya çapındaki gelişmesi bu yöndedir. Olgunlaşmış olan dünya devrimi, ayaklanmaların ve devrimlerin birbirini tetiklemeyle ilerliyor. □

ÜÇÜNCÜ DÜNYA SAVAŞI'NDA SON DURUM

ABD'nin tertiplemediği 11 Eylül provokasyonu ile ilan edilen 3. Dünya Savaşı'nda son durum ne? Bilindiği gibi ABD, ayaklanmalar yüzyılı olan 21. yüzyılda hem kendi çöküşünü, hem de tüm emperyalist-kapitalist sistemin üzerindeki felaket tehlikesini bertaraf etmek için, 3. Dünya Savaşı olarak ifade edilen süreci başlatmıştı.

2002'de Afganistan, 2003'te Irak işgalleriyle oldukça hızlı başlayan süreç, o günlerde ABD'nin dilinden düşürmediği "ya bizden yanasınız, ya da düşmansınız" politikasıyla tüm dünyaya kısa sürede yayılacak gibi görünüyordu. Gerçekten de ABD, kendi yarattığı taşeron örgütü El-Kaide'yi bahane göstererek, ardı ardına Yemen, Endonezya, Somali, Pakistan gibi ülkelerde askeri operasyonlar gerçekleştirmişti. Ancak, 3. Dünya Savaşı, başladığı hızla gitmedi. Neden?

Nedenlerin bir tanesi, emekçi halk kitlelerinin emperyalist savaşa karşı başlattığı dev protestolardır. 11 Eylül'den çok değil iki yıl sonra, felaketi yaşayan NewYork'ta bile, 1 milyondan fazla kişi Irak savaşını protesto etmek için bir araya geldi. Savaş, ABD işçi sınıfında da bir uyanış başlattı. 1 Mayıs günü liman işçileri, tüm doğu sahillerindeki deniz ulaşımını felç eden çok önemli bir grev gerçekleştirdiler. Grevin tek bir talebi vardı: Savaşın durması. Avrupa'daki savaş karşıtı eylemler de en az ABD'dekiler kadar güçlü ve etkili oldu. Hükümetler sarsıldı, savaş karşıtlığı temelinden başlayan hareket, anti-kapitalist nitelikler kazanmaya başladı. Emperyalistleri kaygılandıran bu eylemler ve emekçilerin anti-kapitalist eğilimleri, sonuçta ABD'yi 3. Dünya Savaşı'nda tek başına bıraktı.

ABD'nin savaş rüzgarlarını söndüren ikinci neden, işgal edilen ülkelerdeki müthiş halk direnişidir. ABD ve kanlı müttefikleri Afganistan ve Irak'ta bugün çok sınırlı bölgeleri denetim altında tutabiliyorlar. En ileri teknolojik kapasiteye rağmen, işgalci ordular merkezi bölgelerde çakılıp kaldılar. Bu durum, emperyalist ordu ve yöneticilerinde, yeni işgal maceralarına atılmak için gerekli moral gücün çoğunu alıp götürmüştür.

Üçüncü neden, yüzyılın hemen başında patlak veren ve etkisini son bir yılda iyice artıran ekonomik buhrandır. Bir savaş, hele ki dünya çapında bir savaş, her şeyden çok güçlü bir ekonomi gerektirir. ABD bugüne dek savaşa 3 trilyon dolardan fazla para harcadı., bu paranın neredeyse tamamını, dışardan borç olarak karşıladı. Yakın zamana dek, ellerinde bolca para sermaye bulunan OPEC ülkeleri, Japonya ve

Avrupa için, ABD'nin savaş harcamaları, karlı bir kazanç kapısıydı. Ancak zamanla ortaya çıktı ki, ABD ekonomisinin, dışardan aldığı borçları geri ödeyecek gücü yoktur. Ekonomik buhran ilerledikçe, ABD'nin 3. Dünya Savaşı'nı sürdürmesi de güçleşiyor.

İşte bütün bu nedenlerden dolayı, ABD, kendi açısından başlattığı bu dünya savaşını sürdürebilmek için "cephe ülkeler" olarak gördüğü işbirlikçilerine yoğun ihtiyaç duyuyor. Hangileri bu "cephe ülkeler"? Ortadoğu için İsrail-Türkiye, Kafkaslar için Gürcistan, Afrika'da Etiyopya, Latin Amerika'da Kolombiya ve Uzak Asya'da Güney Kore. Nedir bu cephe ülkelerin görevleri? Buldukları kıtada savaş kışkırtıcılığı yapmak, emperyalizmin operasyonel askeri üssü olarak hazır beklemek, yine emperyalizm adına savaş diplomasisi yürütmek, vb..

Latin Amerika kıtasında Kolombiya'nın bir emperyalist savaş üssü haline gelişi, son olaylarla iyice açığa çıkmıştır. Ekvator topraklarına girip, devrimci FARC'ın iki numaralı ismini katleden Kolombiya, adeta kıta çapında bir savaşa neden oluyordu. Bu operasyon açıkça, Venezuela-Bolivya-Ekvator arasındaki anti-emperyalist ilerici ittifaka karşı bir savaş provokasyonuydu. Ama yeterli olmadı. Bu kez, Latin ülkelerindeki zengin eyaletlerin ayrılıkçı hareketleri kışkırtılıyor. Kolombiya, Latin kıtasını giderek saran iç savaş ve dış savaşların tertiplendiği bir karşı-devrim üssüdür. Bu rol, Latinler'de ABD'nin askeri ve diplomatik yükünü biraz olsun hafifletmek için Kolombiya'ya verildi.

Ortadoğu'da durum çok daha vahim. Burada "cephe ülkeler", İsrail ve Türkiye, kendilerine düşen görevleri ortaklık içinde yerine getiriyor. Hedef Suriye ve İran'dır. Bilindiği gibi İsrail'e ait uçaklar, Suriye'nin kimi askeri depolarını bombalamış ve bu uçakların Konya'dan havalandığı açığa çıkmıştı. Ancak Suriye, bu kışkırtmaya karşı sessizliğini korudu. Şimdilerde ikinci bir adım atılıyor. Lübnan'daki emperyalist kuklası hükümet, yenileceğini bile bile bir iç savaş başlattı. Böylece İsrail'in müdahalesinin önü açıldı. Bu durumda Suriye'yi oyalamak Türkiye'ye düştü. Golan Tepeleri üzerinden pazarlık için arabulucu olduğunu açıklayan Türkiye, Lübnan kan gölüne dönerken, Suriye'nin elini kolunu bağlamayı hedefliyor. Lübnan ve Filistin'deki silahlı gruplar katliamla ezilebilirse eğer, Suriye'yi dize getirmek daha kolay olacaktır, emperyalizmin hesabı budur.

Ortadoğu'da bir diğer hedef ülke İran'dır.

Bu konuda Türkiye'ye çok tehlikeli görevler verildiği giderek açığa çıkıyor. Türkiye, 1 milyar dolardan fazla para harcayarak, füze savunma sistemleri satın alacağını duyurdu. Aynı gün, Bakanlar Kurulu imzasıyla, İran'la yapılan ihracat ve tüm gümrük geçişlerinin özel denetimi ve sınırlandırılmasını öngören kararname yayımlandı. Gerekçe, tam 3: Dünya Savaşı'na yakışır ve Bush ekibinden sıkça duyulan ifadeler içeriyor; kitle imha silahı yapımının engellenmesi. Elektronikten kimyaya, metal ürünlerinden tıbbi araç gereçlere dek binlerce ürünün, artık Türkiye üzerinden İran'a geçişi yasak. Aynı gün duyulan bu iki ayrı haberdan sonra İran, Türkiye'ye karşı bir savaşın hazırlığını başlatmadıysa eğer, aptallığına doymasın.

Kafkaslar'da Gürcistan'ın Rusya'yı bir savaşa kışkırtması, bu bağlamda kimseyi şaşırtmıyor artık. Rusya gibi askeri bir dev karşısında hiçbir şans olmadığı halde, Gürcistan bu cesareti nereden alıyor? O da, diğerleri gibi, bir "cephe ülke"dir. NATO üyesi olmasa da, birlik onu koruyacağına dair bir anlaşmaya imza koymuştur. Gürcistan'a verilen bu güvenceden sonra, Rusya'nın koruması altındaki Abhazya ve Osetya'ya karşı girişilen provokasyonlar, 3. Dünya Savaşı'nın en tehlikeli dönemeçlerinden birini yaratmaya adaydır.

Afrika'da Etiyopya, Uzak Asya'da Güney Kore, benzer roller üstleniyorlar. Komşuları için açık askeri tehdit, bazen işgal gücü oluyorlar. Kısacası, 3. Dünya Savaşı, başladığı biçimiyle değil, ama farklı biçimlerde tüm kıtalara doğru yayılmayı sürdürüyor. Emperyalist dünya, omuzları üzerinden ateş edebileceği bölgesel taşeron ülkeleri hazırladı; silahlandırdı, eğitti, komşularla olan antlaşmalar iptal edildi, yeni toprak talepleri ve tarihe gömülen düşmanlıklar canlandırıldı.

3. Dünya Savaşı, bütün yerel, tarihsel, etnik, dini çelişkileri ve çatışmaları canlandırıp körükleyerek ilerliyor. Süreç, inanılmaz derecede acı dolu, kan dolu bir süreç olarak yaşansa da, şu gerçeği görmeden edemeyiz. 3. Dünya Savaşı, bugüne dek uyuklayan toplulukları tarih sahnesine doğru çekiyor. Her topluluk, kendi safını belirlemek, kendi çıkarlarını bambaşka ülke topluluklarıyla uyumlulaştırmak zorunda bırakılıyor.

3. Dünya Savaşı, emperyalist-kapitalist sistemin bozgunuyla sonuçlanmakla kalmayacak, geride tüm yerel-dar bakış açılarını aşmış ve kendilerini tüm insanlığın ortak tarihinin bir parçası olarak görmeye hazır, yüz milyonlar bırakacaktır.□

DÖVÜŞENLER ANLATIYOR

TAKSİM KIZILDIR KIZIL KALACAK

Birkez daha onbinlerce insan, Türkiye'nin dört bir tarafından 1 Mayıs Alanı'na, Taksim Meydanı'na aktı. Taksim Meydanı üzerinde proletarya ile burjuvazi arasında yaşanan irade savaşımı, her 1 Mayıs'ta "Taksim'de Israr Devrimde Isrardır" diyen Leninistlerin öngörülerini birkez daha doğruladı.

Onbinlerce insan sendikaların yan çizmelerine rağmen adeta içgüdüsel bir şekilde Taksim'e yöneldi; Taksim hedefine kilitlendi. Onbinlerce insanın somut bir hedef etrafında nasıl kenetlenebileceğini 2008 1 Mayıs'ı birkez daha gösterdi. İnsanlar Taksim'e çıkabilmek için gün boyunca kelimenin gerçek anlamıyla savaştı. "Ayaklar"ın cevabı, "Ayaklanma" oldu. Herkes birkez daha "yönetenler" in eski tarzda yönetemediğini, "yönetilenlerin" ise eski tarzda yönetilmek istemediğini ortaya koydu. Bu, devrimci durum değilse nedir? 2008 1 Mayıs'ı birkez daha devrimin yaygınlığını ve derinliğini göstermiştir. Tabii görmek isteyenlere!

**YAŞASIN 1 MAYIS!
BIJİ YEK GULAN!**

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

İşte bu slogan 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na gen çok yakışan sloganı. Taksim Meydanı bu slogana aşinaydı. Ve bu sene de Taksim Meydanı'nda saatlerce çınlandı. Leninistler bu sloganla Taksim'i bir kez daha fethehtiler. Yıllardır 1 Mayıs Alanı Taksim Meydanı'ndan vazgeçemeyerek devrimin vicdanı olmayı başarmış olan Leninistler, 2008 1 Mayıs'ında da Taksim'de olmayı başardılar.

"Devrim Biziz, Biz Devrimiz" şiarı bir kez daha yaşamda karşılığı- ni buldu.

1 MAYIS'TA TAKSİM'DE

Merhaba yoldaşlar

Türkiye'de, Kürdistan'da ve dünyanın her yerinde süren kriz, işsizlik, yoksulluk ve bunun yanında gelişen işçi sınıfı gelecek güzel günleri müjdelarini veriyor. İşçilerin emekçilerin burjuvaziye savaş günü olan 1 Mayıs'a yaklaşırken sendikalar ve sivil toplum örgütleri 1 Mayıs'ta Taksim'de olacaklarını açıklamışlardı. Büyük bir kriz içine giren ve artık toplumu yönetemeyenler rahat kalabilirler miydi? İşçi emekçilere tehditler yağdırmaya başlamışlardı. Devlet faşist yüzünü göstermeye başladı ama hiçbir güç işçi-emekçi yoksul halkı 1 Mayıs Alanı'ndan, Taksim'den vazgeçiremezdi. Hepimiz 1 Mayıs gününden önce gördük, onlar da biliyorlardı, bir ay önceden önlemlerini almaya başlamışlardı. 30 Nisan gecesinde Taksim'in her tarafı polislerle kuşatılmıştı. Bunlar onların korkularının göstergesidir. 1 Mayıs'ta devlet terörü tüm İstanbul'u felç etmişti.

Taksim'e giden bütün yollar kapatılmıştı. Vapur seferleri, tramvay, otobüsler, insanların yaya geçişleri bile kapatılmıştı. Onbinlerce polis... Ama tüm bu devletin tehdit ve devlet terörü işçi sınıfını durduramadı. Binlerce işçi emekçi toplanmaya başladı. Taksim'e gitmek için toplanan işçi ve emekçilere tazyikli su, gaz bombalarıyla dağıtmaya çalıştılar ama işçi emekçiler kararlılıklarını göstererek çatışmaya başladılar. Bizler de Şişli, İstiklal Caddesi ve Tarlabası'nda her şeye hazırlanmıştık. Ben de İstiklal Caddesi'nde idim. Saat 12.00 sıralarında sloganlarla pankartımızı açarak Taksim'e doğru yöneldik. Her taraftan devletin faşist kolluk güçleri gaz bombalarıyla, panzerlerle saldırmaya başladı. Bir süre çatışma yaşandı ve zorunlu olarak aralara girmek zorunda kaldık. Kısa bir süre sonra tekrar pankartımızı açarak en ön saflarda Taksim'e yöneldik. Devrimde olan inancımız ve kararlılığımızla yürümeye başladık Taksim Meydanına, Devrimde. Ve yine korkan devlet güçleri bizlere saldırmaya başladı. Bir süre çatışma yaşandı. Sonra Şişli'den Taksim'e yönelen Leninistlerin Tarlabası'nda olduğu haberini aldık ve onları kar-

şılamaya gittik. Karşılaşır karşılaşmaz çatışmalar keskinleşti. Tam bir savaş alanıydı her taraf. İlk defa devrimin bu kadar yakın olduğunu hissettim. Bir devrim günüydü. Bilmediğim bir yerde Taksim'e doğru üç yoldaşla yol aldım ve yürürken üstümüze kurşun yağdırmaya başladılar. İşte korkularının en büyük kanıtı! Bizlerden, işçi ve emekçilerden bu kadar fazla korkuyorlar.

Bir Leninist

TAKSİM DEVRİMDİR

İşçi sınıfının birlik, mücadele, dayanışma ve kapitalizme karşı kavga günü olan 1 Mayıs'ta faşist devlet Taksim'de yoğun güvenlik önlemi almıştır. Mücadele Birliği Platformu'nun yıllardır Taksim için öne sürmüş olduğu "Taksim'de Israr Devrimde Isrardır" sloganı 2007 ve 2008 1 Mayıs'ında ete kemiğe bürünmüştür. Leninist politikaların teorik doğruluğu yaşam tarafından pratik gerçekliğiyle de bütünleşmiştir. Faşist devleti Taksim Alanı'na yığdığı 25000 çevik kuvvet ve 2000, 3000'e yakın askeriyle aldığı güvenlik önlemine rağmen Taksim Meydanı'nda alana bakan yüksek bir binadan "BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU" yazılı 5x3 metre boyutunda bir pankart astık. Hükümetin yüksek mevkilerinden duyduğumuz "Taksim alanında kuş uçurtmayacağız" sözünü biz Leninistler gerektiğinde kuş olup uçarak boşa çıkarttık.

**TAKSİM'DE ISRAR DEVRİMDE ISRARDIR!
TAKSİM KIZILDIR KIZIL KALACAK!
FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR
HERŞEY EMEĞİN OLACAK!**

Bir Leninist

Yiğit, Özverili, Militan Gençliğimiz DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİMİZ SİZE SESLENİYOR!

Bir 1 Mayıs savaşımını daha geride bıraktık. İşçi emekçi kitleler ve bunların yanında saf tutan gençlik, faşizm tarafından çembere alınan Taksim Meydanı'na ulaşabilmek için saatler boyunca göğüs göğüse, sokak sokak, barikat barikat çarpıştı. Faşizmin yoğun saldırılarına göğüs gerdi. Tarihsel haklılığından ve meşru davasından aldığı gücü, o gün Taksim'e çıkan ve çıkabilecek tüm yollara yansıttı. Bu durum bizlere bir kez daha emekçi kitlelerin önüne somut hedef konulduğu zaman, o hedefe ulaşmak için nasıl bir bilinç ve özveriye kuşandığını, önüne çıkarılabilecek engellere hazır olduğunu ve bu engelleri aşmak için devrimci bir çabaya girişebileceğini gösterdi. Bu sürece kolay gelinmedi...

Leninist politika 1 Mayıs'ın herhangi bir gün, Taksim'in herhangi bir alan olmadığını, sınıflar mücadelesinde bir mihenk taşı olduğunu, yüzünü Taksim'e çeviren emekçi kitlelerin nitel ve nicel bir sıçrama yaşayacağını, bunun devrimimizin gelişimi için olmazsa olmaz bir hedef olduğunu bu topraklarda seneler boyunca haykırdı. Haykırmakla kalmadı, yalnız kalma pahasına, tarihin kendisine verdiği devrimci sorumluluğu kuşanarak bunu 1 Mayıs Alanı'nda Taksim'de olarak gösterdi. **"Söylemenin en iyi yolu yapmaktır"** düşüncesiyle hareket eden Leninist politika kitlelere güvenmenin vazgeçilmez olduğunu, kitlelerin kapitalizm ve burjuva sendikacılığının çemberinden kurtulması için, devrimci öncülerin bir adım önde olmasını ve bunu pratiğiyle göstermesi gerektiğinin altını defalarca çizdi. Bu mücadelede her sene proletaryanın kanı ile kızışmış meydana kurşunlandı, tutuklandı, gözaltına alındı... Yılmadı... Her sene bir öncekinden daha fazla güç ve kararlılıkla zaptetti Kızıl Meydan'ı.

Devrimci Öğrenci Birliği, Leninist politikanın kendisine öğrenci gençlik alanında verdiği sorumluluğu bu süre zarfına kadar yerine getirmek için azami çaba gösterdi. Gençliğin enerjisi reformist akımlar tarafından heba ediliyor, sınıflar mücadelesinin işçi sınıfı cephesinden ileriye atılması için gençliğin önüne koyacağı hedefler bu akımlar tarafından birer birer çiğneniyordu. Bu gün baktığımızda onlar açısından hiçbir şey değişmiş değildir. Atılan "Taksim'i Kazandık, Fethettik" hamasi nutuklarına kimse aldanmasın. Düne kadar "Alan önemli değildir, abartmayın, bizim Taksim gibi bir derdimiz yok" diyenler, bugün 1 Mayıs'ta Taksim'de olmanın zorunluluğunu ve mahcubiyetini hissederek tabiri caizse "pişkince" bu politikanın altında saf tutuyorlar. Taksim'i kazandıran Leninist politika, kazanan işçi sınıfı, emekçi halklar ve bunların yanında saf tutan yiğit devrimci gençliktir. Bu gerçek bedeller ödenerek yazılmış mücadele tarihimizin bir sonucudur.

DÖB hiçbir zaman bu gerçeğin karşısında kibirli davranmadı. O, kitlelere sonsuz güveniyle gücünü işçi sınıfından ve emekçi halklardan aldı. O, gücünü kolektivitizmin verdiği üretimle öncü kurmayımın öngörüsüyle aldı ve buna göre şekillendi.

Kitleler Gerçek Öncülerini Eylem İçinde Tanırlar

1 Mayıs günü tam da buna uygun bir tablo ortaya çıkmıştır. DÖB'lü öğrenciler buldukları

her alanda düşmana karşı uzlaşmazlığın birer temsilcisi olup, mücadelenin seyrinin gelişimi açısından inisiyatifi ele geçirmiş ve kitleyi yönlendirebilmişlerdir. Bu bir hareketin söylediklerinin arkasında durması ve çarpışma alanlarındaki yetkinliği açısından önemli bir noktadır. Şişli'den Tarlabası'na ve buradan İstiklal'in ara sokaklarına kadar bu böyledir. DÖB'ün kararlılığı ve sokak savaşını görenler o gün DÖB'ün çevresinde toplanmış ve onunla ortak hareket etmiştir. Kitlenin burjuva sendikalizminin geri adım atması karşısında yılgınlığa ve umutsuzluğa düştüğü anlarda DÖB'lü öğrencilerin kitleye dönük *"Bugün burada Taksim'e çıkmak için irade gösterenler var ve bu iradenin karşısında kitlelerin Taksim'e çıkmaması için çarpınan faşist sermaye devleti! Taksim'e çıkmak isteyenler bizimle hareket etsin"* içerikli konuşmaları etkili olmuştur. DÖB, dışında devrimci güçlere o gün siper yoldaşlığının kazanması çağrısı yapmış, devrimci dayanışmanın en üst seviyelere çıkarılması ve ortak hareket edilmesi için çağırılmıştır.

Taksim'in 1 Mayıs Alanı olduğunu bilen işçi sınıfı ve emekçi halklar otuz bin kişilik kuşatmaya rağmen gün boyu sürdürdüğü savaşımı Taksim'e çıkma kararlılığını herkese göstermiştir. Bu sınıf mücadelesi ve gençlik hareketi açısından politik bir kazanım ve moral güçtür. Devrim mücadelesinde bu tür kazanımlar kitlelerin daha ileriye gitmesini sağlar. Artık kılıçlar kınından çekilmiş son sözler söylenmiştir. Hiçbir şey 1 Mayıs öncesi gibi olmayacaktır. Hareket kendisini aşacaktır. 1 Mayıs günü Taksim ve çevresinde rüzgar ekenler bilsinler ki, bu biçecekleri fırtınanın müjdecisidir.

Devrimin gelişimi için daha fazla örgütlülük daha fazla cüret daha fazla güven... Her sokak başına "ayak takımının cevabı; ayaklanma olacak" şiarını yazmak için ileri!

**İNANÇ, İRADE, ZAFER! TAKSİMİ KAZANDIK
SIRA DEVRİMDE!**

**YAŞASIN DEVRİM VE SOSYALİZM!
DENİZLERİN YOLUNDA DÖB SAFLARINA!**

DÖB (DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ)

TAKSİM 'İ BİR KERE DAHA ZAPTETTİK

1 Mayıs günü bizler Şişli grubundaydık. Önce toplanma yerine gittik. Bir süre yoldaşları bekledik. Yoldaşlarımızın da gelmesiyle Şişli Cevahir Otel'in oraya yöneldiler. Deniz bayraklarımızı açarak sloganlar atarak yürümeye başladık. Bir süre sonra Taksim'in alt sokaklarına yöneldik. Dolapdere'ye geldik. Dolap dere-de barikatları kurduk. Barikatlardan birine, bir uca Mücadele Birliği bir uca Devrimci İşçi Komiteleri bayrağını astık. Barikatları kurmadan önce ilk çatışmayı yaşamıştık. Daha sonra ikinci barikatı kurduk. Sonra çevik kuvvet polisleriyle çatışmaya girdik. Devamlı "Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak", "Hedef Taksim", "1 Mayıs Alanı Taksim Meydanı", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emegin Olacak", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara" sloganlarını haykırdık. Bu süre içerisinde sayımız da çoğalıyordu. Reformistler bizi gördüklerinde yön değiştiriyordu. Bir ara polisler iki koldan gelmeye başladılar ama bizler onları püskürttük. Silah sıktıkları da oldu. Bir ara kendimi Filistin sokaklarında gibi hisse-

diyordum. Onlar Siyonist İsrail askerleri bizler ise taş generallerdik. Bizler onların üzerine barikatı daha yukarıya taşıdık. Bu sefer önce arka tarafa gaz bombaları attılar. Bizlerde taşlarla karşılık verdik. Daha sonra iki yoldaş ve ben yoğun bir gazın ortasında kaldık. Buna rağmen son ana dek onlara karşılık verdik. Öyle yoğun gaz atıldı ki bir ara ikimizde ölecek gibi olduk ve barikatın arkasına geçtik. Gazın etkisi geçtikten sonra yeniden çatışmaya başladık.

Uzun bir süre Dolapdere'de çatıştıktan sonra gelen haberlerle beraber Tarlabası'na doğru yönelmeye başladık. Bu ara kitle bayağı kalabalıklaşmıştı. Tarlabası'na doğru yöneldik. Daha sonra en önde DİK pankartı ve arkasında 300'ün üzerinde insanla beraber slogan ata ata aralardan Tarlabası'na gelmeden önce kitleye iki grup daha katıldı. Yaklaşık 500-600 kişi olmuştuk. Leninistler hemen trafiği keserek kitlenin geçişini kolaylaştırdı. Daha sonra yeniden saldırı başladı. Bu çatışma kısa sürdü. Artık Tarlabası'nın sokaklarındaydık. Bu arada bazı siyasetler kitlesini bizden kopardı. Ana caddeden bir sokak alttaydık. Burada da bir ayrışma yaşandı. Bizler Taksim'e çıkmanın yollarını ararken diğerleri 300-400 kişiyi ikişerli ikişerli karşıya geçirmeyi öneriyorlar, hem de caddenin iki yanında çevikler, panzerlerle tutulmuşken. Bizler Taksim'e çıkmak için uygun yolları ararken polis Tarlabası'ndan saldırmaya başladı. Burada çatışa çatışa geriye çekildik. Daha sonra yine barikat kurmaya başladık. Orada da bir süre çatıştık. Artık çatışa çatışa Kasımpaşa'ya indik. Bu süre içerisinde yine bazı yapılar, eylemi bitirdiklerini ve ayrılacaklarını açıkladı. Kasımpaşa'ya geldiğimizde Leninistler çoğunlukta olmak üzere iki yapının daha insanları vardı. Kasımpaşa'da panzer ve gaz bombalarıyla yeniden çatışma başladı. Bizler Kurtuluş'a doğru yöneldik. Uzun süre burada çatıştık ve polis daha yukarı çıkamadan geri çekilmek zorunda kaldı. Kurtuluş'ta

yalnızca Leninistler kalmıştı. Yeni yeni haberler almıştık Mücadele birliği iki kez en önde Taksim'e çıkmışlardı. Bu haberin arkasından dağılma kararı aldık. Son saatlerde tek çatışan bizler kalmıştık. Yine zaptettik Kızıl Meydanı. Ve seneye yine zaptedeceğiz. 2009 1 Mayıs'ında yine Taksim'deyiz ve hep orada olacağız.

GEB'li Bir İşçi

1 MAYIS'A DOĞRU

Merhaba Mücadele Birliği okurları, Bizler DÖB'lüler olarak kendi alanımızdan 1 Mayıs çalışmalarını sürdürdük. DÖB pullarını bulduğumuz tüm üniversitelerde ve liselerde yoğun bir şekilde yaptık. İstanbul Üniversitesi ve Marmara Üniversitesi'nde yoğun bir biçimde DÖB pullamaları yaptık. Aynı zamanda İstanbul Üniversitesi'ne 1 Mayıs ve 4 Mayıs Kadıköy Mitingi'nin afişleri yapıldı ve "1 Mayıs'ta Taksim'e DÖB", "DÖB" yazılmaları yapıldı.

12 Nisan 2008

12 Nisan günü öğrencileri Taksim A-yışığı Sanat Merkezi'ne toplayarak film gösterimi yaptık. "Boykot" filminin gösterimini yaptık. Öğrenciler filmden etkilendiler. Film gösteriminin hemen ardından ise Mücadele Birliği Platformu'nun hazırlanmış olduğu 1 Mayıs slaytını gösterip öğrencileri Taksim Meydanı'na çağırdık. Aynı zamanda bulduğumuz tüm bölgelerde 1 Mayıs çalışmalarına katıldık ve güç verdik.

DÖB

(Devrimci Öğrenci Birliği)

İLK 1 MAYISIM...

Merhaba yoldaşlar,

Bu benim ilk 1 Mayıs'ımdı. Sabah otobüsümüze binip Şişli'ye doğru yola çıktık. Arabadayken marşlar ve türküler söyledik. Şişli'ye vardığımızda, içimde heyecan ve korku vardı. Sonra Bomonti'nin ara sokaklarından yürüdük. O sırada faşist güçler gaz bombaları ile bize saldırdı. Geri çekildik ve barikat kurduk. Faşist güçler bize tekrar saldırdılar. Ve ben o anda çok sinirlenip "faşistler, köpekler" diyerek üstlerine yürüdüm. Daha sonra ise Taksim'e doğru yola çıktık.

Gazi'den DÖB'lü Bir Öğrenci

KORKMAKTA HAKLISINIZ BURJUVA BAYLAR

Çok yoğun bir 1 Mayıs çalışmasının ardından otobüslerimizle Şişli tarafına kadar gidebildik. DİSK'in orada bulunan yoldaşlarla sürekli irtibat halindeydik. Disiplinli bir şekilde ilk önce DİSK'in önüne çıkmaya çalıştık. Karşımıza panzeri, silahları, gaz bombalarıyla faşist bir duvar ören devletin kolluk kuvvetleriyle ilk kez burada sıcak bir çatışmamız oldu. Ardından orada bulunan diğer devrimci yapılarla ortak bir inisiyatif oluşturuldu ve hedef Taksim denilerek, Taksim'e doğru ara sokaklardan yürüyüşe başlandı. Bu sırada sık sık "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist" sloganları duyuluyordu. Geçtiğimiz yol üzerinde bir çok yerde halk balkonlara, camlara çıkarak zafer işaretleriyle, alkışlarla, kimi zaman da zılgıtlarla bizlere destek veriyorlardı. Yürüyüş sırasında bir çok yerde çatışmalar yaşandı ve barikatlar kuruldu. Kolluk kuvvetlerine anladıkları dilden anlattık kararlılığımızı.

Sonunda tüm engellemelere rağmen Tarlabası sokaklarındaydık. Çatışma burada çok daha yoğunlaştı. Her sokak, her çıkış kısacası Taksim'e çıkan tüm yollar kolluk güçleri tarafından kapatılmıştı. Ve devrimin gücünü bilen, hisseden burjuvazinin bu kadar "orantılı güç" kullanması normaldi. Çünkü Kürdistan'da 11 yaşındaki, 9 yaşındaki çocuklara orantılı güç kullanmışlardı. Yaşlı, genç, çocuk, kadın, erkek demeden topyekun bir savaş ilan etmişti. Burjuvazi işçilere emekçilere "burası Batı Şeria değil" diyordu. Bu satırları okurken bir anda anlatılan yerlerin Filistin direnişinden sahneler olduğunu sanabilirsiniz...

Çatışmalar sırasında bir yoldaşımızın yüzüne denk gelen gaz bombası, yüzünün bir bölümünün şişip kabarmasına neden oldu. Tarlabası'ndan Taksim'e çıkılamıyordu. Burada çatışmalar epeyce şiddetlendi, her taraf tutulmuştu. Tarlabası'nda kolluk kuvvetleri biran çatışmaları sıkıştırdıklarını zannettiler. Tam sevince kapılacaklardı ki bir yoldaşın onların üzerine koşmaya başlaması ve koşan yoldaşın arkasından kitlenin de koşması üzerine polisler birbirini ezerek kalkanları bile düşürerek kaçmaya başladı. Onların yardımına yine başka bir çevik grubu koştu. Kitleye yoğun bir gaz bombası atarak dağıtmaya çalıştı. Burada üzerlerimize silahlarla ateşte açtılar. Çatışma Leninistlerin öncülüğünde ve inisiyatifinde uzun bir süre devam etti.

Daha sonra başka yoldaşlarımızın Taksim'e çıktığını öğrendik. 1 Mayıs ve Taksim bir kez daha Leninizmle perçinlendi. Taksim her sene olduğu gibi hiç de yabancı olmadığı bir imzayı gördü: "Mücadele Birliği"! Tazyikli suya, gaz bombalarına, silahlara rağmen açılmıştı pankart tam üç kez. Ve daha sonra öğrendiğimize göre Taksim Meydan'dan görünen bir apartmanın çatısından çok büyük boyutlarda Mücadele Birliği pankartı açılmış.

Burada bir ayrıntıyı anlatmadan geçemeyeceğim Çatışma sırasında bir ara sokağa girildi. Sokağa girer girmez provoke etmek isteyenler oldu. Bu duruma düşmedik. Leninist disipline uygun hareket ettik. Orada konuşulurken bölgenin ve kitlenin güvenliğini aldık, burada yaklaşık 45 dakika kaldık. İlerleyen saatlerde çok güzel şeylerde yaşandı. Çevre halkı bizlere yiyecek, su, şapka göndermeye başladı. Özellikle bir teyze bizimle çok ilgileniyordu, "aman aç kal-

mayın, kendinize dikkat edin" diyordu. Bunun üzerine bir yoldaş üzerinde Deniz tişörtünü çıkararak teyzeye hediye etti. Teyze çok sevindi ve bunu evinin duvarına asacağını söyledi. Yine bir esnaf utana sıkıla gelip bir yoldaştan Deniz tişörtü istemişti. Oradan çok sıcak duyularla ayrıldık. O gün, iç savaş yok, devrimci durum yok diyenler bir kez daha Leninist politikanın doğruluğunun, e-te kemiğe bürünmesinin karşısında bu politikanın altında ezildiler.

Burası Gazze Değil Taksim

Hitler faşizmi döneminde bile hastanelere dokunulmamışken 2008 1 Mayıs'ında hastanelere bile atılan gaz bombaları ile ölüm sınırına gelen hasta ve hasta yakınları tepilerini "burası hastane hayvan herifler" diyerek gösterdiler.

Neden bu kadar çok korkuyorlar işçi ve emekçilerden? 1 Mayıs'ta Taksim'in daha adını duyduklarında bile duydukları öfke ve gerginliği, gizlemiyorlar. Burjuvazinin bu halde olmasının sebeplerinden biri de işçi ve emekçilerin artık kendi güçlerinin farkına varmasıdır. Artık işçi ve emekçiler yavaş yavaş kendi güçlerinin farkına varıyorlar.

Şimdi evine ekmek götüremeyen, işsiz kalan, açlık sınırının altında yaşayanlar baş olmak için yürüyorlar. Tayyibin deyimiyse "ayaklar boş olursa kıyamet kopar." Evet korkmakta haklısınız. O korktuğunuz kıyamet kopacak ve o ayaklar baş olacak. İktidar emeğin olacak! Ve bu kızıl bayrağı işçi sınıfı ve emekçilerin öncü müfrezesi Leninist Parti dalgalandırarak. Korkmakta haklısınız burjuva baylar. Gece rahat uyunmayın, "gecekonduardan gelinip boğazlarınız kesilecek" diye korkun...

92'den bugüne olduğu gibi 2009 yılında da Leninistlerin bayrağı altında 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı Taksim'e Devrime Özgürleşmeye...

**YAŞASIN İŞÇİLERİN EMEKÇİLERİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!
FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!**

Gazi'den Bir Leninist

1 MAYIS'TA TAKSİM'DE

Biz yoldaşlarımızla birlikte Şişli'ye gittik. Orada diğer arkadaşlarımızı beklerken, polisin başka bir gruba saldırdığını gördük. Bizler de hemen bayraklarımızı açıp yürümeye başladık. Helikopter havada eylemcileri gözölüyordu. Çevik kuvvet polisleri birden gazları atmaya başladılar, korkmadık üzerlerine doğru yürüdük. Ve o bölgeyi ele geçirip barikat kurduk. Bir süre bize gelecek haberleri bekledik. Ve bu süre içinde barikatı koruduk. Bu sırada birçok çatışmalar yaşandı.

DİSK Taksim'e çıkmaktan vazgeçince, biz Taksim'e yönelidik. Bu sırada çevik kuvvet polisleri bize tekrar saldırdı. Tarlabası'na geldiğimizde, çevik kuvvet her yerden saldırdı. Sıkışmıştık. Yoldaşlar ara sokaklardan çatışarak geri çekiliyordu, ben onlardan koştum. Sonra beni gözaltına aldılar ama, kısa süre sonra serbest bıraktılar. Sonra duydum ki yoldaşlar Taksim'e çıkmış. Çok sevdimim.

Bir Mücadele Birliği Okuru

77'nin 1 Mayıs'ında yeni bir dünya özlemiyle Taksim'e akan işçi ve emekçilerin üzerine ateş açılmış, 34 işçi bu meydana ölümsüzleşmiştir. 34 işçinin kanyla kızışmıştır Taksim, işte o günden bugüne Taksim kızıldır. Burjuvazi varlığını tehdit eden işçi ve emekçilerin var olan öfkelerini görmüş, bunu yok etmek için derin bir sınıfsal kinle hareket ederek kitle katliamı tertiplemiştir. 79'dan itibaren emekçi sınıflara ve devrimci güçlere yasaklanan Taksim Meydanı 80' darbesinden sonra futbol kutlamalarına, konserlere, faşist, şoven gösterilere açık hale getirildi. Bu, aslında burjuvazinin işçi sınıfına, devrimci güçlere yönelik bir meydan okumasıydı.

Burjuvazi ve onun faşist devleti bu meydan okumayı baskı, terör gözdağı eşliğinde uzun yıllar sürdürdü. Taksim'e çıkmak isteyenler bir bedel ödemeyi göze almak zorundaydılar. Bu nedenle çoğu devrimci yapı Taksim'den vazgeçmiştir. Ama Leninistler öncü olma iddiasına denk düşecek şekilde tavrı koyup, Taksim'de ısrarını devrimde ısrar olduğunu, düşman tarafından katledilen 34 insanın boşuna ölmediğini, 16 yıl boyunca tek başlarına da olsa, ısrarla Taksim'e çıkarak gösterdiler. Ta 2007 yılına kadar yalnız çıktığımız Taksim yıllar sonra sendikalar ve kimi devrimci yapılar tarafından hatırlanmış(!) ve Taksim'e çıkmışlardır. Her sene ve her sene ısrarla Taksim'e çıkan Leninistler'in politikaları 2007 yılında yaşam tarafından doğrulanmış ve Taksim gerçeği sendikalara ve devrimci yapılara kendini kabul ettirmiştir. 2008 1 Mayıs'ında günler öncesinden başlayan "Taksim'e çıkılmalı mı?" tartışmasında başbakan ve onun yardımcılarını sürekli tehditlerle oraya çıkacaklara gözdağı vermiş ve onları "A-yakların baş olduğu yerde kıyamet kopar" gibi söylemlerle aşağılamıştır. 30 yıl önce yeni bir dünya özlemiyle Taksim'e akan kitlenin coşkusu yüreğimizde, mücadelesi bilincimizde bizler de yürüyoruz Taksim'e devrime...

6 Mayıs 1972 tarihe, devrimci mücadeleden uğruna ölüm bile olsa asla vazgeçilmeyeceğini öğreten bir gün olarak geçmiştir. Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın, devrimci önderlerin, burjuvazi tarafından idam edilerek ölümsüzleştiği bir gündür 6 Mayıs... Denizlerin uğruna ölüme gittikleri mücadelenin, yarattıkları devrimci değerlerin içinin boşaltılmasına izin vermemeliyiz, bu konuda uyanık olmalıyız. Denizlerin yarattıkları değerlere sahip çıkmak onların mücadelelerini sadece bir gün hatırlamakla değil, yılın 365 gününe mücadeleyi yaymakla mümkündür. İnsanların artık kapitalizmin onlara sunduğu artıklardan, taşdıkları et parçasından vazgeçmeyi öğrenmelerinin zorunluluğu bir gerçeklik olarak önümüzde durmaktadır. Hepimiz bilincimizle, yüreğimizle ve tüm gücümüzle mücadelenin sorumluluğunu üzerimize alıp Denizler gibi ileri atılmalıyız. "Denizleri Anlamak Denizler Gibi Savaşmaktır" şiarını içselleştirmeli ve "Deniz Olunmalı" diyerek yol almalyız.

Bizler İzmir Ayışığı Sanat Merkezi olarak 11 Mayıs 2008 tarihinde 1 Mayıs'ta Taksim'e, 4 Mayıs'ta "Denizler İçin Ben de Birşeyler Söylemek İstiyorum" adıyla Kadıköy'de yapılan Denizleri Anma Mitingine ve 6 Mayıs'ta, Denizleri An-

"ONUR ÖLÜMDEN GÜÇLÜDÜR!"

işçi sınıfı ve halkların gündeminden düşürmek ve unutturmak için işçi ve emekçilere yasaklamıştı. Ama devrimi 'Devrim Ya Ruhumuzdadır ya da Hiçbir Yerde' bilinciyle içselleştirmiş olan Leninistler; '1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanına Taksim'e' şiarıyla Taksim'e yönelmişlerdir. Burjuvazinin yasakları devrimcilere işlemezdi. Devrim için savaşmanın onuruyla Taksim'e çıkıp, gerekirse orada ölümsüzleşmeyi göze almıştık. 4 Mayıs'ta da Kadıköy'de Denizleri Anma Mitingi'nin yasaklanmasına gerekçe olarak bize 'suç ve suçluyu övme' dendi. Biz de diyoruz ki, Denizleri anmak bir suçsa, biz bu suçu işlemeye devam edeceğiz. Bu suçu işlemekten onur duyuyoruz. 6 Mayıs'ta da Ankara'da mezarları başında olmak, hüznüyle birlikte heyecan, onur ve coşku katmıştı bize. Bizler onların gerçek yoldaşları olarak onları sahiptir bırakmayacağız. İnsanın kendine ait bir bedeni yoktur, insan ancak, kendini devrimle bütünleştirdiğinde bir bedeni olabilir. Mezarları başındayken gördüğümüz şey nasıl yaşadığımızdan çok, nasıl ölmemiz gerektiğine karar vermektir: 'ya başımız eğik, aşağılanarak öleceğiz ya da başımız dik onurluca öleceğiz.'

Oraya katılan arkadaşlardan sonra, söyleşide bulunan arkadaşlardan söz almak isteyenlerin yorumları da dinlendi. Eğitim emekçisi bir arkadaşımız, "6 Mayıs'ta mezarları başındayken hüznüyle sevinç bir arada yaşadım. Deniz Gezmiş gibi, gerçekten yiğit onurlu, insanlarımızı kaybettiğimizi orada anladım" dedi. Emekli-Sen'den bir arkadaşımız, "Sizleri gördükçe onur ve gurur duydum. Bizim kuşak çileli bir kuşaktı ve artık siz varsınız. Proleter devrim gerçekleşene kadar bu böyle sürecek. Benim yaşım 61, sizler gibi Taksim'e gidemiyorum ama sizleri gördükçe bu mücadelenin süreceğine inanıyorum" dedi. Söz alan eğitim emekçisi bir ana, "İstanbul'a gidemediğim için çok üzgünüm, gidemememin bahanesi olarak biraz da yaşlılığa mı sığınıyoruz ne? 77'nin 1 Mayıs'ını yaşayan biri olarak, Taksim'de gördüklerimin çok çirkin olduğunu düşünüyorum. Gördüklerimden öğrendiğim öfke ile, sanki buradaki bir Mayıs'ta değil de, Taksim'de olduğumu zannettim. Ben gidemedim ama hepimizi yürekten kutlıyorum" dedi. Necati yoldaşlarla mücadelede yer alan bir arkadaş, "Denizlerin mücadelesi ulusal sınırlara hapsedilmeye çalışılıyor. Bu büyük bir çelişkidir. Buna fırsat vermemek gerektiğini düşünüyorum. Devrimcilerin bu yaratılmaya çalışılan boş alanları doldurması gereklidir" dedi. Ayışığı'na ilk defa gelen bir arkadaş, "gerçeklerin herkese duyurulması gerekiyor. Burada anlatılanların dışarıdaki gençlere ulaştırılması gerekmektedir" dedi. Bir arkadaş: "Devrimciler sadece 1 Mayıs'ta değil, yılın 365 gününde bu karafatmalarla(polislerle) kavgaya ediyor. Devrimciler, beynsel olarak uğraşp or-

taya bir şeyler koymak istiyorlar. Denizleri anlatmak için, dizi çekiyorlar. Ve burada amaç Denizlerin içini boşaltmaktır. 1 Mayıs'ın çiçek böcek bayramı olarak ilan edilmesi büyük bir hakarettir, işçi ve emekçilere. 1 Mayıs dünyada farklı isimlerle kutlanıyor, ama hiç biri böyle saçma değildir. Taksim'de atılan bir taş bile, bir sürü cümleden daha önemlidir. Tabii taş atmak kadar, okumak yazmak da gerekiyor" dedi.

Söyleşiden sonra Grup Sıra Neferi, ezgileriyle hem hüznülendir-di hem de coşturdu. Arada Ekinsu Şiir Topluluğu'ndan arkadaşlar da şiirlerini bize sundular. Daha sonra dostumuz olan Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu'ndan bir arkadaş da Nazım Hikmet'in "Akrep Gibi-

sin" ve "Onlar ki" adlı şiirlerinin dramatisasyonunu sahneledi. Herkesin pür dikkat izlediği dramatisasyon büyük beğeni topladı.

Evet İzmir Ayışığı Sanat Merkezi'nde gerçekleştirdiğimiz bir etkinlik daha sona erdi. Biz Leninistler, her zaman her türlü etkinlik ve eylemlerimizden sonra düzenlediğimiz değerlendirme toplantılarıyla var olan eksikliklerimizi paylaşıp yarına daha iyi hazırlanmaktayız. Son olarak diyoruz ki, devrimi görmek isteyenler Leninistlere bak-sınlar. Çünkü Devrim Biziz Biz Devrimiz. Ölümünden korkmadığımız, onurumuza sahip çıktığımız sürece hiçbir güç bizi yenemeyecektir. Çünkü, "ONUR ÖLÜMDEN GÜÇLÜDÜR!"

İzmir'den Leninistler...

Antep'ten Taksim'e

Merhaba yoldaşlar,

Ben bu yıl 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak istedim ve Antep'ten bir yoldaşla yola koyulduk. İstanbul'a inince ilk işimiz Taksim Ayışığı Sanat Merkezi'ne gitmek oldu. Orada bulunan yoldaşlarla tanıştık, sohbet ettik, beraber türküler söyledik. O kadar iyi insanlardı ki, hiç birbirlerini kırmıyorlar, kaynaşmış bir aile gibi geçiniyorlardı. Bana o kadar ilgi gösterdiler ki oradan hiç ayrı-lasım gelmedi. Oradan güler bir yüzle ayrılıp Gazi'deki yoldaşlar-la tanıştık. Buradaki yoldaşlar da aynıydı. Hiç ayırım yapmıyorlar, ailelerine nasıl davranıyorlarsa bize de öyle davrandılar.

Ertesi sabah 1 Mayıs'tı ve biz saat 09.00'da Şişli'ye doğru yola koyulduk. Bayraklarımızı açtık, pankartımızı açtık kitleyle slogan ata ata yürüdük. Ve ben bir yoldaşla DİK'in pankartını elimize alarak ön saflara yürüdük. Daha sonra Dolapdere'ye yöneldik. Orada bir süre slogan attık; "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emeğin Olacak", "1 Mayıs Alanı Taksim Meydanı"... Daha sonra barikat kurma hazırlıklarına başladık. İlk barikatımızı kurduk ve barikatın üzerine Deniz Gezmiş resimli bayrağı dalgalandırdık. İkinci barikatı kurmaya çalışırken polisler saldırmaya başladı. Üstümüze biber gazı attılar bizde taşlarla, sapanlarla karşılık verdik. Çatışma sırasında Leninistler yine barikat kurmaya başladı. Yoldaşlarımızdan birisi havadan hızla gelen biber gazı bombasının sırtına çarpması sonucu yaralandı ve yere düştü. Ben de bunu görünce yoldaşları çağırdım iki kişi elinden, iki kişi ayağından tutarak tenha bir yere yoldaşı taşıdılar. Yoldaş bir süre sonra kendine geldi ve toparlandı, bıraktığı yerden çatışmaya devam etti. Bu sırada polislerle bir kovalamaca yaşandı. Daha sonra polisleri Dolapdere'de püskürttükten sonra Tarlabası'na yöneldik, orada uzun süre sokak aralarında çatışma yaşadık ve ben o çatışma esnasında hep iyi şeyler düşündüm. Mutlaka bir gün kazanacağımızı hayal ediyordum. Ama bunun bir hayal olmadığını biliyordum. Çatışma sırasında biz hala slogan atıyorduk. Oradan Kasımpaşa'ya doğru çatışarak yöneldik. Kasımpaşa'da kısa bir süre çatıştık ve Kurtuluş'a doğru çıktık. Polis yanımıza yaklaşmaya cesaret edemedi. Bir süre orada bir mahallede dinlendik. Oradaki halk bizim 1 Mayıs eylemcisi olduğumuzu anlayınca bize su, ekmek gibi yiyecekler verdi. Aslında gün boyu her yerde, halkın bizlere bu tür yardımı oldu. Bu, halkın ne kadar duyarlı ve işçi sınıfının yanında olduğunun göstergesidir.

Antep/GEB'li Bir İşçi

Hedef... Taksim

Yoğun bir çalışmanın sonunda işte 1 Mayıs... Bugün büyük bir gün. Bizim zaferimizi ilan eden bir gün. Çünkü 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkılmasına bugüne kadar yalnızca Leninist Politika işaret etti ve bunu Leninistler pratikleriyle de gösterdiler. Bu bizi hem çok mutlu ediyor hem de çok gururlandırıyor.

1 Mayıs günü sabah Gazi'de toplanıp, Şişli'ye gittik. Orada diğer yoldaşlarla bir araya geldikten sonra bayraklarımızı ve "Deniz" tişörtlerimizi giydik. Kızıl bir görünüm... Her yerden dikkati çekiyorduk. Yürümeye başlamamızla beraber kendimizi çatışmanın ortasında bulduk. Bomonti'nin ara sokaklarından DİSK'in arkasına geldik. Buradaki çatışmalar sert ve uzun sürdü. Bir yoldaşımız yaralandı. Hemen orada inisiyatifi ele aldık ve kitleyi yönlendirmeye, çatıştırmaya başladık. Önümüzdeki bir sokakta bulunun çevik kuvveti kovaladık. Onların silahlarına, gaz bombalarına bizim taşlarımız baskın geldi. Bir tarafta kovaladık bir tarafta barikatlar kurduk. İlk barikatı kurduğumuz yerden iki sokak daha öteye ilerledik. Daha fazla yüklenmedik çünkü DİSK ve emniyet görüşme halindeydi, bu görüşmeden çıkacak sonuca göre hareket tarzımızı belirleyecektik. Ve haber geldi. DİSK çark etti ve Taksim'e çıkmaktan vazgeçti. Bunun üzerine kitleye olup biteni anlattıktan sonra hedefimizin Taksim'e çıkmak olduğunu söyledik. Orada ortak bir inisiyatif kuruldu. Taksim'e Bomonti'nin ara sokaklarından yöneldik. Yürüyüş boyunca sık sık çevik kuvvetlerle çatışmalar yaşanırken çatışmalarda karşılaştığımız gruplara da bizlerle birlikte Taksim'e yönelmesi konusunda çağrıda bulunduk. En sık atılan slogan şuydu bir yoldaşımız "Hedef..!" diye diyor ve kitle cevap veriyor "TAKSİM", "Hedef... Taksim" di.

Kurtuluş'tan sonra Tarlabası'na girerek Taksim'e çıkmaya çalıştık. Yürüyüş sırasında yoldaşlarımızın Taksim'e çıktığı haberini aldık. İstiklal'deki yoldaşlarımız iki defa kitleye öncülük ederek Taksim'e çıkmış ve aynı zamanda büyük bir pankartı da Meydan'dan görünen bir yere asmışlardı. Pankartta "Bütün İktidar Emeğin Olacak! / Mücadele Birliği" yazıyordu. O anda bunu kitleye duyurduk ve çok mutlu olduk. Daha hızlı bir şekilde yürüyüşümüze devam ettik. Tarlabası'na geldiğimizde İstiklal'deki yoldaşların çatışarak Tarlabası'na çekilmesi sonucu onlarla birleştik. Çok sert çatışmalar yaşandı. Tarlabası'nın dört bir yanı kapatılmıştı, polis bizi kapama almaya çalışıyordu. Bunun üzerine çatışarak Tarlabası'ndan çekilmek zorunda kaldık.

Leninistler bu 1 Mayıs'ta bir kez daha öncülüklerini göstermiş oldular. Bunu, yürüyüş sonrasında başka bir çevreden birinin "Bugün 1 Mayıs bu düzeye gelmişse bu Mücadele Birliği sayesinde" sözlerinden anlayabiliriz. Biz Leninistler 2009'da da Kızıl Meydan'da olacağız

DÖB'lü Bir Öğrenci

HERŞEY EMEĞİN OLACAK

Ne burjuvazinin mezarlıktan geçerken çaldığı ıslıklar, ne yalan yanlış propagandalar... ne ABD'nin başlattığı Üçüncü Dünya Savaşı, ne kanlı katliamlar... ne şu, ne bu... 21.yüzyıl kapitalizme karşı küresel bir ayaklanma yüzyılı olarak, sosyalizmin yükseliş yüzyılı olarak daha şimdiden damgasını vurdu toplumsal yaşama. Tüm yeryüzü emekle sermayenin çok değişik görünümüler altında kıyasıya savaşına tanık oluyor. Maddi yaşam, emekçi halk kitlelerini sürekli toplumsal devrime doğru itiyor. İnsanlık, kapitalizmi aşma yolunda dev sıçramalar gerçekleştiriyor. Buna karşılık kapitalizmin çöküşü de aynı şekilde sıçramalarla gerçekleşiyor.

Kapitalist dünya büyük bir bunalıma yuvarlanmakta. "Piyasanın sihirli eli"ne artık burjuvazinin kendisi bile inanmıyor. Sermaye dünyasında büyük bir korku hakim. Gelecek onlar için karanlık. Kopkoyu bir karanlık. Ve üstelik daha krizin başında bulunuyoruz! Buna rağmen krizin yarattığı sarsıntı ve yıkım, tüm dünyada devrim fırtınasının esmesine yetiyor. Tüm kıtalarda devrimler yükseliyor. Proleter dünya devrimi olgunlaşıyor.

İnsanlık, emperyalist-kapitalist sistemin yarattığı bu korkunç yıkıma boyun eğmeyeceğini defalarca ortaya koydu. Tüm kıtalarda kapitalizme karşı zorlu ve süreğen bir mücadeleye atıldı. Hemen her türlü araç ve yönteme başvurdu. Devrimci araçlara yöneldikçe başarılı sonuçlar elde etti. Kapitalist sistem onları yaşamdan kovdukları için yeni bir yaşam kurmak için ileri atıldı. En son onlarca ülkede patlayan "açlık isyanları", emekçi halkların, bu "yaşamdan kovulma"ya sessiz sedasız katlanmayacağına açık kanıttır.

Türkiye ve Kürdistan'da ise yaklaşık

iki on yıldır devrimci durum ve iç savaş yaşanıyor. Uluslararası sermayenin zafer naraları attığı 89-91 karşı-devrimleri döneminde, dünyanın pek çok bölgesinin tersine, bu topraklarda devrimci bir barış yaşanıyor. Sosyalizme pamuk ipliğiyle bağlı olan nice örgütlerin burjuva limanlara sığınmaya başladığı, sosyalizme sövgülerin moda olduğu o yıllarda, işçi sınıfı ve Kürt halkı kapitalizme karşı ayağa kalkıyor, serhıldanlara başvuruyordu. Devrimci mücadele büyüdü. İşbirlikçi tekelcilik, bütün emperyalist desteğe rağmen ne devrimi ezebildi, ne devrimci gelişimi durdurabilirdi. Sosyalizm, maddi bir güç olarak devrimci mücadeleye yön verdi. Tüm bu dönem boyunca işçi sınıfı, emekçiler ve Kürt halkı örnek bir mücadele azim ve isteği sergiledi.

Olgunlaşan Devrim

Kitleler pratikten öğrenir. Sınıflar savaşımı, bu savaşımın her adımı bir okuldur. Sınıf, ulaştığı düzeyi, burada sergilediği pratik tavırla gösterir. Sosyalizm denince aklına kitabi bilgilerden, süslü sözlerden başka birşey gelmeyenler, işçi sınıfının ve emekçi halkların ulaştığı bilinç düzeyini bir türlü doğru okuyamazlar. Kendi kitabi bilgilerini ve süslü sözlerini yığınların ağzından da duymadan, bir devrimin geldiğini kabul etmezler.

Oysa şu son birkaç ayın kitle eylemlerine bakmak bile, emekçilerin ulaştığı düzeyi görmek açısından yeterlidir. Böylesine kitlesel, böylesine kararlı, uzlaşmaz ve dövüşken bir hareketlilik, neyin ifadesidir? Bunca saldırı altında olan, bunca baskıya maruz kalan emekçiler, devlet güçleriyle şiddetli çatışmalara girmekten çekinmiyor. Sınıfsal kin ve öfke, düşmanın kurşunlarından, baskısından üstün geliyor. Dünyanın sayılı bölgelerinde görülebilecek bir direngenlikle, kararlılıkla sokağa iniyor emekçiler. İşte 1

Mayıs, işe Newroz! Emekçi yığınlar, ulaştıkları düzeyi başka nasıl ifade etsin!

Son birkaç ayın eylemleri, özellikle Newroz ve 1 Mayıs, kitle hareketinde yeni bir döneme girdiğimizi gösteriyor. İşçi sınıfı, emekçiler ve Kürt halkı saldırı konumundadır. Savunma konumunda olan sermayedir, onun devletidir.

Devrimin baskısı, burjuva cephedeki çatlakları derinleştirdi. Burjuvazinin kendi içindeki savaşı kızıştırdı. Bu durum bir taraftan emekçi yığınların ve Kürt halkının eylemlerinin politik etkisini artırırken, diğer taraftan en sıradan emekçinin bile politik yaşama uyanmasının koşullarını yaratıyor. Burjuvazi, kendi isteği dışında, kendi çıkarlarına karşıt olarak, emekçi yığınları politik yaşamın göbeğine çekiyor. Kendi eliyle, emeğin mücadelesinin önündeki engelleri bir bir kaldırıyor. Burjuva cephedeki çözülüş süreci, devrimin olgunlaşmakta olduğunun en temel göstergelerinden biridir. Eski, çözülüyor. Eski, aşıyor. Sermayenin bütün bu güç gösterisi, bu çözülüşün itirafından başka birşey değil. %47'lik oyla yapayalnız bir hükümet; bölünmüş, birbirlerine düşmüş bir devlet aygıtı; sürekli sokaklara çıkan emekçi yığınlar; özgürlüğü için dövüşen Kürt halkı... Tüm bunların üzerine tüy dikmek için olsa gerek, derinleşmekte olan küresel kapitalist kriz!

Tuzaklara Dikkat

Burjuvazi için durum hiç de iç açıcı değil. Fakat bu, emeğin kolayca zafer kazanacağı anlamına gelmiyor kuşkusuz. Koşullar ne olursa olsun, kapitalist iktidar, emekçiler yıkmadıkları sürece kendiliğinden yıkılmaz. Ve mutlaka çözüm yolları bulur. Emek cephesi koşullardan kendi iktidarını kurmak için yararlanmadığı sürece, kapitalist iktidar, olduğu yerde duracaktır. Çok zorlu savaşımalar var

önümüzde. En başta da, olgunlaşmakta olan devrimi “bir tas çorba uğruna satmak” isteyen, kitlelerin devrimci enerjisini kendi dar çıkarları uğruna kullanmak isteyen reformistlere karşı.

Tüm devrimlerin evrensel kuralıdır. Devrim güçlendikçe, onu yolundan saptırmak, yarı yolda bırakmak için burjuvazinin gönüllü uşaklarının çabaları da artar. Çevrenize bir bakın... Bin bir türlü “birlik tartışmaları”nı, “aydın girişi”ni göreceksiniz. Burjuva sendikalardan yasal reformist partilere, tek tek aydınlardan çeşitli kitle örgütlerine, hatta bir kısım sosyalist sola kadar geniş bir yelpaze var karşımızda. Kitlelerin devrimci bilincine ve enerjisine güvenmeyen, hatta ondan köşe bucak kaçan bu çevreler, devrimin bu muazzam yükselişi karşısında, bir dizi “proje” ile çıkıyorlar ortaya. Ortak paydaları düzen içilik olan projelerle boy gösteriyorlar.

Tüm bunların amacı nedir? Kimileri “Bu ülkede iktidar var, muhalefet yok” diyerek çıkıyorlar yola. Varolan düzen içinde kendilerine bir koltuk, bir köşe kapma sevdasıyla... AKP’ye karşı CHP’nin yerini almaya soyunuyorlar. İşçi sınıfının, emekçilerin, Kürt halkının tüm ufkunu böylesi bir parlamenter ahmaklıkla sınırlamaya çalışıyorlar. Bu müzmin muhalifler, onlarca yıllık savaşımın muazzam devrimci birikimini, kendi küçük çıkarları yolunda kullanmaya kalkıyorlar. Ulusal sorunda “kardeşlik” türküsü, kapitalist sömürü karşısında “eşitlik” hurafesi... Laf-ı güzaf!

Emekçilerin karşılaştığı tüm sorunlar, kapitalizmin sürekli yeniden ve yeniden ürettiği sorunlardır. Kapitalist üretim ilişkilerine son verilmedikçe bir doğa yasası zorunluluğuyla kendini yeniden üretecektir. Geline aşamada burjuva düzene muhalefet etmek değil, onu yıkmak, tüm üst yapı kurumlarıyla birlikte onu havaya uçurmak ve emeğin iktidarın kurmak dışında, sorunların çözüm yolu yoktur. Sosyal reformistler ve oportünistler, yığınların ulaşmış oldukları düzeyin çok gerisindedir. Ve yığınları geri çekmeye, düzen içi muhalefet araçlarına hapsedmeye çalışıyorlar. Burjuvaziye kan taşıyorlar. Bunların büyük bir bölümü, bilinçli bir şekilde burjuvazinin yanında yer alıyorlar. Bir kısmı ise devrime ve kitlelerin devrimci bilinç ve enerjisine güvenemedikleri, gelişmeleri doğru oku-

yamadıkları için yapıyorlar bunu. Ama sonuç değişmiyor.

Ne Uğruna Savaşılacak

Koşullar böylesine devrimciyken, emekçi yığınlar ve Kürt halkı muazzam bir öfke ile ayağa kalkmışken, uğruna savaşılacak hedeflerin ortaya konması son derece büyük önem taşıyor. Emekçiler, kendi durumlarını düzeltmek için, Kürt halkı temel bazı hakları için on yıllar boyu savaştı, savaşıyor. Ama bunların hiçbiri, genel olarak durumun daha kötüye gidişini engelleyemedi. Bugün kazanılan, yarın kaybedildi. Kapitalizm altında başka türlü olması da mümkün değil.

İlk ve temel olan, burjuvazinin iktidarına son vermek, emeğin iktidarını kurmaktır. Emeğin iktidarı kurulmadıkça, ne işçi sınıfı ve emekçilerin sorunları kalıcı biçimde çözülebilir, ne de Kürt halkı üzerindeki ulusal baskı son bulabilir. İşçi sınıfı, emekçi bağlaşıklarıyla birlikte devrimi başarıp Demokratik Halk İktidarı’nı kuracak, politik, ekonomik, ve toplumsal alanda alacağı önlemlerle kurtuluşun yolunu açacaktır. Şu halde “Bütün İktidar Emeğin Olacak” sloganı ile ifade edilen hedef, ilk ve temel hedef olmak durumundadır.

İşçi sınıfı, diğer ezilenlerin kurtuluşu uğruna mücadele etmeden kendi kurtuluşunu gerçekleştiremez. Yanı başında ayağa kalkmış, birleşik devrimin en önemli dinamiklerinden birini teşkil eden Kürt halk hareketi ile mücadele birliğini örmeden, devrimini gerçekleştiremez. Öte yandan kendini tüm burjuva ulusal (ve şoven) önyargılardan arındırmadan, bu mücadele birliğini örmesi mümkün değildir. Her ulusun temel hakları vardır ve “kendi devletine sahip olmak” bu hakların en başta gelenidir. Türkiye işçi sınıfı, Kürt ulusunun, kendi devletini kurmak ve ayrılmak da dahil, kendi kaderini tayin hakkını tutarlı bir şekilde savunmadığı sürece başarı şansı yoktur. Şu halde “Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı” ve “Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği” sloganı, mücadelemizin temel hedeflerinden bir diğerini oluşturmaktadır.

Kendi önderlerine sahip çıkamayan bir sınıf, zafer yüzü göremez. İşçi sınıfının kurtuluşu mücadelesinde esir düşen, zindanlara atılan binlerce devrimci tutsak var. Proletaryanın bu yiğit neferleri,

devrim mücadelesini zindanlarda da kesintisiz sürdürmekte. İşçi sınıfı, tüm burjuva hukuk önyargılarından uzak, zindanlardaki devrimci tutsakların kendi parçası olduğunu, onların sınıflar savaşımında esir düştüğünü bilerek, zindandaki devrimcilerin özgürlüğünü savunmadan zafer yüzü göremez. “Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük” sloganı, mücadelenin temel hedeflerinden bir diğerini oluşturuyor.

Bu üç temel slogan, işçi sınıfı ve emekçilerin, etraflarında birleşeceği üç ana eksendir. Bu doğrultuda mücadeleyi yükselten işçi sınıfı ve emekçiler, burjuva iktidarı alaşağı ettiklerinde, kendi iktidarlarına dayanarak;

Faşist devlet aygıtının parçalanması; ordu, polis, mahkemeler ve bürokrasinin parçalanması, tüm iktidarın halk temsilcilerine verilmesi yoluyla politik özgürlüğün kazanılması;

Kürt ulusunun, kendi devletini kurmak ve ayrılmak da dahil, kendi kaderini tayin hakkının tanınması, ulusal baskının her türüne karşı tutarlı mücadele edilmesi, ulusal toplulukların kendi geleceğini belirleme hakkının sağlanması;

Sermayenin (ve emperyalistlerin) e- lindeki tüm sanayi ve ticaret işletmelerinin, madenlerin, bankaların, büyük top- rakların kamulaştırılması;

Emperyalistlere ait askeri üslerin sö- külmesi, NATO’dan çıkılması, emperya- listlerle yapılan ikili ve çok taraflı anlaş- maların iptal edilmesi;

Emeğin korunması için çeşitli ön- lemler alınması (çocuk emeğinin yasak- lanması, kadın işçilerin sağlığa aykırı iş- lerde ve gece çalışmasının yasaklanması, ücret kesintisinin yasaklanması, sendika- laşma ve örgütlenme özgürlüğünün sağ- lanması vb. vb.)... doğrultusunda adımlar atacaktır. İşçi sınıfı, emekçiler ve Kürt halkı, tüm bir geleceklerini kendi elleri- ne almak için, gerçek özgürlükleri için, yukarda bir kısmı ortaya konan hedefler doğrultusunda mücadeleye atılmalıdır. Zincirlerimizden başka kaybedecek bir- şeyimiz yok! Kazanacağımız koca bir dünya var!□

DÖB'DEN 6 MAYIS AÇIKLAMASI

GENÇ ARKADAŞLAR

Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan yoldaşlarımızın dar ağaçlarında katledilişlerinin üzerinden 36 yıl geçti. Bugün devrettikleri bayrak genç devrimci komünistlerin ellerinde daha yükseklerde dalgalanmaktadır. Onlar, bu topraklarda her zaman devrimin kalbi, militanları, önderleri oldular.

Deniz Gezmiş ve yoldaşları 71 devrimci kopuşunun öncüleri olarak burjuvazinin icazeti altına girmeden, zora dayalı devrim anlayışıyla, temelde illegal örgütlenmenin gerekliliğini vurgulayarak buna uygun bir mücadele anlayışı yarattılar. DÖB, Denizleri yarattığı bu mücadele anlayışından ve devrimci davaya bağlılıklarından ötürü selamlıyor, yoldaşlarının anısı önünde saygıyla eğiliyor.

Şu nokta iyice kavranmalıdır. Onlar parlamentarizmi mahkûm etmiş, ona çıkabilecek bütün yolları ellerinin tersiyle itmişlerdir. Onlar Filistin'de gerilla mücadelesi eğitimi almış ve bu süreçte Filistin halkıyla birlikte İsrail Siyonizmine karşı mücadele etmişlerdir. Onlar enternasyonalist savaşçılardır. Onlar öğrenci hareketi içerisindeyken ve bu yolda DÖB'ü kurduklarında dahi işçi sınıfı ve emekçi halkların hep yanlarında olmuş; onların mücadelesi içinde aktif yer almış, öğrencilerin kurtuluşunun emekçi halkların kurtuluşundan geçtiğini pratikte ispatlamışlardır. Onlar darağacında Marksizm ve Leninizme bağlılıklarını ifade etmişler, Kürt ve Türk halklarının birlikte mücadelesini haykırmışlardır.

Denizler, yaşamları boyunca burjuvaziye karşı uzlaşmazlığın simgesi oldular. Sayılarına ve imkânlarına bakmadan “nereden geliyorsunuz?” diye soranlara “devrim yapmaktan” diye cevap verecek kadar devrimi içselleştirdiler. “Devrim ya ruhumuzdadır ya da hiçbir yerde” sözünü yaşamlarıyla örnekledirdiler.

İZİN VERMEYECEĞİZ!..

Bugün Deniz Gezmiş yoldaşların ismi üzerinden politika yapıp, onların mücadele ve duruşlarıyla emekçi halkların kalbinde yarattığı sevgiyi kendi çıkarları için kullanmaya çalışanlara izin vermeyeceğiz. Zamanında Denizlere “goşist, maceracı, küçük burjuva” ya-

kıştırmaları yapıp küfrü layık görenler şimdi dizi ekiplerini, popüler kültürü de arkasına alarak kendi tükenişlerini geciktirme yollarını aramaktadır. Bu gerçeği, bulunduğumuz her yerde DÖB olarak bir tokat gibi yüzlerine çarpacağız. Denizlerin mücadele anlayışını terk ederek reformizmin ve parlamentarizmin limanlarına yelken açanların Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının isimleri üzerinden gerçek reformist yüzlerini gizlemelerine, gençliği ve emekçi halkları aldatmalarına izin vermeyeceğiz.

Deniz Gezmiş ve yoldaşları kendilerini kendi dillerinden işçi sınıfına, emekçi halklara devrimci gençliğe anlatmıştır. Onların dili zora dayalı devrimin dilidir. Onların dili proletarya davasına sonsuz bağlılığın, kapitalizme karşı topyekün bir mücadelenin, siyasi iktidarı hedefleyen Leninist Parti'nin dilidir.

ÖĞRENCİ GENÇLİK; DENİZ OLMALIYIZ!

Deniz olmak demek, devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseletmek demektir. Deniz olmak, Denizler gibi savaşmak demektir. Denizlerin yolundan yürümek, onun mücadele anlayışına sahip çıkmak ve devam ettirmek demektir. Denizler, parlamentarizmden kopuşun adıdır. Deniz gibi olmak, yasalıcılığı, parlamentarizmi, sosyal reformizmi elinin tersiyle itmektir. Denizleri anmak, onların ideallerini kuşanmak Marksizmi-Leninizmi rehber edinmek, Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğini savunmaktır. Deniz olmak, devrim mücadelesini büyütmek, geliştirmek ve zafere ulaştırmak için kavga katılmak demektir.

6 Mayıs bizler için yas günü değil, mücadele bayrağını daha yükseklerle çekme günüdür. Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının mücadelesini, geçmişinden aldığı güç ve deneyimle devam ettiren DÖB, öğrenci gençliği kendi saflarında kapitalizme, faşizme ve reformizme karşı mücadeleye çağırıyor.

DENİZ YUSUF İNAN SAVAŞA DEVAM!

DEVİRİM YA RUHUMUZDADIR

YA DA HİÇ BİR YERDE!

DÖB (DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ)

HALKIN DENİZİ AVANOS'TA ANILDI

Nevşehir'in Hacıbektaş ilçesinde, halkın devrimci önderleri Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan için, katledilişlerinin 36. yıldönümünde anma etkinliği düzenlendi. İlçede genç yaşlı pek çok sevenleri katıldı. Avanos Kızılırmak Kültürevi üyeleri de 20'ye yakın kişi ile birlikte bulundular. Avanos'tan da Denizlerin davalarını sürdüren bir devrimci arkadaş, Nazım Hikmet'in “Güneşi İçenlerin Türküsü” şiirini coşkuyla, duygulu bir şekilde okuyarak anma etkinliğine heyecan getirdi. Bu etkinliğin önemi, halkın ve gençliğin düzene karşı hoşnutsuzluğun ve mücadele ruhunun artmaya başladığının görülmesiydi. 12 Mart döneminde katledilen Ulaş Bardakçı da Hacıbektaşlı olması nedeniyle, sloganlarda ve türkülerde sıkça yer aldı. Bu etkinlik, halkın devrimci önderlerine olan bağlılığını sevgisini göstermesi açısından önemliydi...

YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!

YAŞASIN SOSYALİZM MÜCADELEMİZ!

BU UĞURDA ÖLÜMSÜZLEŞENLERE BİN SELAM!

Nevşehir Avanos'tan Bir Mücadele Birliği Okuru

MÜCADELEMİZE DAHA SIKI SARILALIM

Merhaba Mücadele Birliği'nin yürek işçileri ve okurları;

6 Mayıs 1972'de faşist devlet tarafından katledilen Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan yoldaşlarımızın ölümsüzleşmelerinin 36. yılında Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) olarak İzmir Ayışığı Sanat Merkezi'nde bir anma etkinliği gerçekleştirdik.

Anmaya genci, yaşlısı, çocuklarıyla birlikte gelen emekçi kadınlarımız da katıldılar. Anma etkinliği proletarya davasına yürekten bağlılık ve sonsuz feda bilinciyle donanmış ve bu yolda ölümsüzleşmiş bütün devrim savaşçıları için saygı duruşuyla başladı. Ardından bir arkadaşımız Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) adına konuşma yaptı. Hemen sonra Ekinsu Şiir Topluluğu'ndan iki arkadaşımızın şiirlerini okumasıyla etkinliğe devam edildi. Sonrasında Devrimci Öğrenci Birliği'nden arkadaşlarımız devrimci ezgilerle bir müzik dinletisi yaptılar. Ekinsu Şiir Topluluğu'ndan arkadaşlar hazırladıkları şiirlerle sahneye tekrar çıktılar.

Anma etkinliğine genç arkadaşların katılımı çoğunluktaydı. Etkinliğimiz "Denizler" in kapitalizme ve emperyalizme karşı mücadelelerini anlatan bir sinevizyon gösterisiyle devam etti. Son olarak etkinliğimize söyleşiyle devam ettik. Bir arkadaşımız "Denizler" hakkındaki düşüncelerini dile getirdi. Annesiyle birlikte etkinliğimize gelen 12 yaşında genç bir arkadaşımız ise "Denizler" deyince aklına devrim yapmak, iyi yaşamın ve iyi hayatın olması gerektiği düşüncelerinin geldiğini söyledi. Söz alan bir diğer arkadaşımız devrimin ütopya olmadığını, mücadelenin devam ettiğini ve devrim için savaşa devam edileceğini, devrim için hala büyük fedakarlıklar yapıldığını ve bunların bir kenara atılmayacağını söyledi. Başka bir arkadaşımız ise bu ülkede devrimin olacağını, şu an dünyada 37 ülkede açık ayaklanmalarının yaşandığını, Türkiye ve Kürdistan'da emekçi kitlelerin sürekli derinlemesine ve genişlemesine bir eylem halinde olduğunu anlattı. Çaba ve eksiklerin giderilmesiyle, örgütlü mücadeleyle devrimin daha da güçleneceğini ve üzerimize düşen sorumluluğun çok büyük olduğunu dile getirdi. Ayrıca araştırmayan, bilinçlenmeyen, örgütlü olmayan, fedakarlık yapmayan, devrim için mücadele etmeyen birinin devrimi canlı göremeyeceğini söyledi.

Kapitalizmin ölüm döşeğinde olduğu ve kapitalistlerin sürekli bu ölüm döşeğindeki hastaya gül suyu serptiği bu dönemde daha çok çaba, özveri, emek ve cüret... Mücadelemize daha sıkı sarılacağımız şu günlerde devrimin gölgesi kapitalizmin üzerine çökmeye başladı. Mücadeleyi yükseltelim. Birleşik devrim için, Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarı için safları sıklaştıralım...

**BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!
DENİZ, YUSUF, İNAN SAVAŞA DEVAM!
DENİZLERİN YOLUNDA DÖB SAFLARINA!**

**DÖB (Devrimci Öğrenci Birliği)
İZMİR**

6 MAYIS VE SONRASI

"Yeryüzünde tarihi gelişimin seyrini geri döndürecek hiçbir güç yoktur ve olamaz da. Yarınlar çökmekte olan ve can çekişmekte olan kapitalizmin ve onun pis kenefli faşizmin değil, tüm ilerici insanlığın ve bütün emekçi hakların gözlerini diktiği yüce SOSYALİZM'indir."

Deniz, Yusuf, İnan, İbrahim, Seyit, Necati, Sibel, Aysun, Murat Agit ve daha niceleri... Sinan, Kadir, Alparslan, Ziya, Ömer, Memet, Saim, Hüseyin gibi ölümsüzleşen devrim savaşçıları mücadele yoldaşlarımız... Mahir ve Kaypakkaya şahsında siper yoldaşlarımız... Kemal Pir, Mazlum Doğan, Haki Karer şahsında Kürt hareketinin devrimci önderleri...

Sizler özgürlüğün adı oldunuz. Kavganın, uzlaşmazlığın, yığıtlığın, sevdanın, DEVRİM'in adı oldunuz. Hepinizi saygıyla anıyorum.

Denizler geçti bu topraklardan. Öyle bir geçti ki, okyanuslarla birleşti. Atıkları tohum yeşerdi. Binler, on binler, yüz binler oldu bedenlerde. İrmak olup aktılar denizlere... denizler okyanuslarla kucaklaştı. Kavganın ve özgürlüğün adı oldular. Halkların kurtuluşu yolunda ölümü kucakladılar. Güneşle buluşup Kürt ve Türk halklarına ışık saçıp, sıcaklıklarıyla ısıttılar toprakları.

Evet DENİZ ve yoldaşları... sizleri sevmek, bilincinizi, yüreğinizi, kavgarınızı paylaşıyor olmak bizler için ayrıcalık.

Sizleri kavganız ve mücadelenizle, uzlaşmazlığınızla, devrimde ısrarlı oluşunuzla seviyoruz, ve de sevdireceğiz.

Siz kavganın öncü neferleri, önderleri olarak bugüne Leninistleri getirdiniz. Onları yaratıp örnek oldunuz. Bugün sizler rahat uyuyun yoldaşlarımız. Kavga arkadaşlarımız, mücadelenizi devam ettiren, sizlere layık olan Leninistler görev başındadır. Gözünüz arkada kalmamasın.

Genç Leninistler, sizlere sesleniyorum!

Kavganın otuz beş yılını solumuş, her türlü bedeli ödemiş, bundan sonra da ödemeye hazır bir yoldaşınız olarak sizlere birkaç sözüm var.

Sizleri ötekilerden farklı kılan tek şey var. gerçeği görmenizi ve iliklerinizde hissediyor olmanızdır. Devrim bizlerin varoluşu kadar somuttur. Bu gerçek, genç Leninistlerce işçi ve emekçilere götürülecek, onların karararı dünyalarını aydınlatacak, ve onlara umut aşılayacaktır.

Sizlerle her emekçi evi coşmalı, umutlanmalıdır. Bir Leninist tek başına da kalsa devrimin öncü müfrezesi bilinciyle hareket etmeli, yığınlara yön vermelidir. Siz, ölümsüzleşen yoldaşlarımız! Denizler, Yusuf, İnanlar, İbrahimler, Seyitler, Necatiler, Aysunlar, Sibeller, Muratlar, Agitler, Saimler, Ayıklar, Elmaslar... Yaşayan Leninistlerin genç yüreklerinde yaşam bulduğunuzu bilmelisiniz.

Genç Leninistlere bir çift sözüm var!

Bu yolda genç yoldaşlar karamsarlığa, yılgnlığa kapılmamalı. Bir gün devrimin olacağını ve buna Leninistlerin öncülük edeceğini bilmeli. O günün gelmesi için bir dakikalık zamanı bile boşa harcamamalısınız. İçinizdeki devrimle büyümelisiniz. Onunla yaşamalısınız. Gelecek günler devrime gebe. Devrim sizden çok şey bekliyor. Hepimiz bu devrime hizmet etmenin onurunu yaşayacağız. O günler yakındır. Bu verimli toprakların ürünü, ancak toprağı işlemeyi bilenlerin ürünü olabilir. Bu topraklarda devrim, her şeyden önce, genç Leninistlerin fedakar çalışması ve yaratılan değerlerin kitleler tarafından sahiplenmesiyle olacaktır.

Leninist Parti bizden onu tanımamızı, programını bilmemizi, tarihini bilmemizi, mücadele yolunu bilmemizi, onları savunup onlar için mücadele etmemizi istiyor. Bugüne nasıl geldiğimizi, hangi yoldan gittiğimizi, hangi fırtınalara katlandığımızı, hangi zorlukları nasıl aştığımızı, zaferlerimiz için neyin gerekli olduğunu ve hangi bedellerin ödendiğini bilmek ve öğretmek zorundayız. Bu bizim zorluklar karşısında daha dirençli olmamızı sağlayacak ve bize güç verecektir.

Görev bizleri bekliyor, yoldaşlar.

Denizler gibi olun, ileri atılm, savaşarak kazanın!

İzmir'den Bir Mücadele Birliği Okuru

İŞSİZLER ORDUSU BÜYÜYOR

İşsizlik çığ gibi büyüyor. Her ay "talepteki daralma" gerekçesiyle daha az kapasite ile çalışma kararı alan fabrikaların yanı sıra borç batağı içinde yüzen yüzlerce, binlerce esnaf son çare olarak kepenk kapatıyor. Ürününü satamayan, tarlasını ekmek için gerekli parayı bulamayan sayısız çiftçi yaşadığı toprakları terkederek ekmeğini büyük şehirlerde aramak üzere göç yollarına düşüyor. İşsizler ordusu büyüdükçe büyüyor.

TÜİK (Türkiye İstatistik Kurumu)'in resmi rakamlarına bakacak olursak 2001 krizinden sonra işsiz sayısında ciddi bir artış olmuş, 2.4 milyon, 2.5 milyon arasında neredeyse sabitlenmiş. TÜİK birkaç kalem oynatarak kişi başına düşen milli geliri nasıl bir gecede 5000 dolardan 7500 dolara çıkarabiliyorsa, aynı el çabukluğuyla işsizlik oranlarını düşük gösterebiliyor. Oysa gerçek işsizlik TÜİK'in verdiği rakamlarla kıyaslanmayacak denli büyük. İşte farklı kaynaklardan birkaç veri.

Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı'nın (UNDP)'nin "Türkiye'de Gençlik" konulu araştırmasına göre 15-24 yaşları arasında olan 12 milyon gencin yüzde 40'lık bölümü olan 5 milyon genç ne çalışıyor ne de okuyor. İşsiz.

Bahçeşehir Üniversitesi'nin Toplumsal Araştırmalar Merkezi (BETAM)'in araştırmasına göre 2007 Mayıs ayından bu güne kadar 11 milyon olan ev kadınlarının oranı yüzde 10 artarak 12 milyon 495 bine ulaşmış. Milyonlarca kadın işsiz ve baş döndürücü bir hızla işsizleşmeye devam ediyor.

TOBB (Türkiye Odalar, Borsalar Birliği)'nin araştırmasına göre ise esnafın durumu çok daha kötü. 2008'in ilk iki ayında üç büyük şehirde, toptan, perakende ticaret, ev eşyaları ve onarımı gibi sektörlerde faaliyet göstermek üzere 4 bin 345 esnaf açarken, 6 bin 179 esnaf kepenk kapatmış. İstanbul, İzmir, Ankara dışında açılan iş yerinden çok kapanan iş yeri var. Anadolu da açılan 4 bin 601 iş yerine karşılık 6 bin 405 iş yeri kapısına kilit vurmuş. Sadece iki ayda binlerce esnaf nasıl ödeyeceklerini bilemedikleri banka kredi borçlarıyla birlikte işsizler ordusuna katıldı.

TÜSİAD ve Merkez Bankasının yaptığı bir başka araştırma kırsal alanda yaşayanların nasıl yoksullaştığına, işsizleştiğine dair. 2002-2004 döneminde çalışanların yüzde 34'ü tarımda çalışırken 2005-2006 döneminde bu oran yüzde 27'ye gerilemiş. Yani tarımda çalışanlar

yaklaşık 1,3 milyon kişi azalmış. Bir yıl içerisinde 1 milyon 300 bin tarım çalışanı işsiz kalmış.

Bu rakamlara her yıl işsizler ordusuna dahil olan gençleri de eklemek gerekiyor. Türkiye ekonomisi her yıl çalışma yaşına gelen ortalama 750 bin genç işsize iş yaratmak zorunda. 2007 yılında 750 bin gençten yalnızca 250 bini çalışabilecek bir iş bulabilmiş, geri kalanı ise işsizler ordusuna katılmış.

Dahası ABD'den başlayıp dünyaya dalga dalga yayılan "son 60 yılın en büyük krizi" olarak tanımlanan ekonomik krizin etkileri henüz tam olarak hissedilmedi. Hükümetin yabancılara sermayeyi ürkütmemek için her fırsatta "ekonomimiz sağlam, bize bir şey olmaz" açıklamalarına karşın TÜSİAD, krizin kapıda olduğunu ve yüzbinlerin işsiz kalabileceğini, "acil önlemler alınması gerektiğini yüksek sesle söylüyor; krizin yıkıcı sonuçlarına dair uyarılar yapıyor.

Evet, yüzbinler, hatta milyonlar işsizlik, açlık, yoksulluk tehdidi altında. Varolan milyonlarca işsize milyonlarca emekçi daha eklenecek. Milyonlarca emekçi daha üretimden kovulacak, geçim araçları ellerinden alınacak, dolayısıyla yaşamdan da kovulmuş olacak.

İşsizlik kapitalizmin ortaya çıkışından itibaren her dönem var olmuştur. Ancak, ekonomik kriz dönemlerinde işsizlik ani ve kitlesel bir yükseliş gösterir. Kapitalist sistemin gelişme evresindeki kriz dönemlerinde ani ve kitlesel olarak işsiz kalan, geçim araçlarından uzaklaştırılan işçilerin bir kısmı kriz sonrası canlanma döneminde tekrar üretime dönebiliyorlardı. Kapitalizmin çöküş aşamasına girmesiyle birlikte işsizlik de kalcılaşıyor, işsizlerin çalışanlara oranı sürekli yükselmeye başladı. İşsiz milyonların ve daha işsiz kalacakların tekrardan üretime dönme şansları neredeyse hiç yok. Burjuvazi üretimden kovduğu emekçilere yeniden istihdam yaratabilme, geçimlerini sağlayabilecekleri doğru düzgün iş imkanı yaratabilme yeteneğini çoktan yitirdi. Sermaye sınıfı köle sahibi olarak kölelerine kölelik koşullarını dahi sağlayamaz halde.

Bugün gelinen aşamada işsizlik, sermaye sınıfının birinci sorunu durumunda. Uluslararası tekeller işsizliğin dünya ölçeğinde sermayeyi tehdit edecek boyutlara ulaşmış olmasından dolayı tedirginliklerini her fırsatta dile getiriyor, sorunun ivedilikle çözülmesi için politik temsilcilerine uyarılarda bulunuyorlar.

Hemen belirtmek gerekir ki, burjuvazinin işsizlik sorununu kökten çözmek gibi bir yaklaşımı hiç bir zaman olmamıştır. Burjuva iktidarlar işsizlik sorunu üzerine mesai yaparken birincisi, işsizliği kapitalist sistem için tehlike oluşturabilecek boyutlardan, "kabul edilebilir makul seviyelere" çekmeyi hedefler. Çünkü aileleriyle birlikte düşünüldüğünde burjuvazinin denetiminden çıkmış milyonlarca işsiz, açsız öfkeli emekçi yığını sermaye sınıfının egemenliği için ciddi bir tehlike oluşturuyor. Hiç olmazsa içlerinden sistem için fazla tehlike potansiyeli taşıyan gençliğin bir kısmına iş yaratmak, tekrar denetim altına alabilmek burjuvazi için hayati önemde. İkincisi, böylesi kriz dönemlerinde daha da derinleşen, kitleselleşen işsizliğin yarattığı koşulları sermaye lehine yeniden düzenlemeyi hedefler. İşsizliğin artması, emekçilerin sömürü koşullarını daha da ağırlaştırmak, ücretlerini düşürmek için sermaye sınıfına bulunmaz olanaklar sunar. Burjuvazinin bu olanaklardan yeterince yararlanabilmesi için çalışma yasalarının yeniden düzenlenmesi, bir dizi değişikliğe gidilmesi gerekir.

AKP'nin SSGSS'den hemen sonra işsizliğe çare olarak açmaya hazırladığı "istihdam paketi"nde de bu türden düzenlemeler çıkıyor. Öyle görünüyor ki, TÜSİAD'ın ve diğer sermaye birliklerinin son aylarda sık sık dile getirdikleri "istihdam üzerindeki yüklerin azaltılması" talepleri sosyal güvenlik reformuyla karşılanacaktır.

İşsizliğe çözüm adına yapılan düzenlemelerin en başında burjuvazinin nicedir göz diktiği, emekçilerin kidem tazminatlarının kaldırılması var.

İstihdamdaki katı kuralların yumuşatılması olarak adlandırılan, işverenin, işyerinde doktor, iş güvenliği uzmanı, kreş, emzirme odası bulundurma, özürü, hükümlü çalıştırma zorunluluklarının kaldırılması gibi emekçilerin kazanılmış haklarının gaspedilmesi;

Bölgesel asgari ücret adı altında Kürt halkının yaşadığı illerde düşük asgari ücret uygulamasıyla Kürt halkının üzerindeki ekonomik sömürünün artırılması;

Özel istihdam bürolarıyla taşeron çalışmanın yaygınlaştırılması;

Emekçinin ücretlerinden yapılan kesintilerle birikmiş, 13 katrilyonu bulmasına rağmen bugüne kadar yalnızca 130 bin işsizini yararlanabildiği işsizlik fonunun yatırım teşviki olarak açtıkları sermayenin kullanımına verilmesi;

18-29 yaş arası genç işsizlerin -ama sadece meslek lisesi ve meslek yüksek okulu mezunlarının- ilk 5 yıl SSK primlerinin kapitaliste düşen payının devlet tarafından karşılanması, böylece hem sermayenin "ara eleman" ihtiyacının karşılanması hem de asgari ücretin üzerinde ücret alan ve sosyal haklarıyla patronlara yük olan kıdemli işçilerin yerlerini genç, ucuz işçilerin almasını getirecek maddeler var.

Kısaca AKP'nin istihdam paketi emekçilerin işsizliğine son vermek için değil, burjuvazinin özellikle kriz dönemlerinde ihtiyaç duyduğu daha fazla ve hızlı sermaye birikimini sağlayabilmek için yapılan düzenlemedir.

İşsizlik kapitalist toplumun sorunudur. Emekçiler, özel mülkiyete dayalı kapitalist sistem ayakta kaldıkça işsizlik sorunundan kurtulamazlar. Bugünün toplumunda işsizler, en sosyal ihtiyaçlarını dahi karşılayamaz duruma gelirken, çalışanlar sıranın ne zaman kendilerine geleceği kaygısıyla her an işini kaybetme korkusuyla yaşamak zorunda kalıyorlar. İşsizlik sadece işsizler için değil tüm toplum için belirsizlik, geleceksizliktir, yarınını bilmeme hatta düşünememektir. Toplumu işsizlikten, açıklıktan, mutlak yoksulluktan, yarın ne olacak kaygısından ancak, kapitalizmden zarar gören yığınların işçi sınıfı öncülüğünde gerçekleştirecekleri bir toplumsal devrim kurtarabilir. Emekçiler ancak bir devrim yoluyla kapitalizmin yıkılıp yerine insanın insanı sömüremediği bir toplum olan sosyalizmin kurulmasıyla bugün yaşadıkları işsizlikten, açıklıktan kurtulmakla kalmayıp gelececeklerini de kendi ellerine alabilirler.

O halde işçi sınıfı bugünden, burjuvazinin kendisine rakip olarak çıkardığı işsiz yığınları kendi tarafında birleştirmek, işsiz ordularını devrim ordularına çevirmek için çaba sarfetmelidir. İşsizliğin yoğunlaştığı, iç savaşın şiddetlendiği böylesi dönemlerde işsiz yığınların örgütlenmesi, proletaryanın bayrağı altında toplanması ve toplumsal kurtuluş için harekete geçirilmesi hiç olmadığı kadar önemli hale gelmiştir. □

ANTEP'TE BASKI VE TUTUKLAMALARA KARŞI ORTAK EYLEM

Ekonomik ve sosyal yıkım sürecinde devrime doğru akan kitleleri öncüsüz bırakmak isteyen işbirlikçi teknelci sermaye ve onun kolluk güçleri, baskı ve tutuklamalarına hız kesmeden devam ediyor. Ülke çapında süren saldırıların Antep ayında son 2 ay içerisinde 54'ü DTP'den 5'i Mücadele Birliği Platformu'ndan ve 11'i ESP'den olmak üzere 70 kişi, asılsız iddialarla tutuklandı. Antep'te devrimci ve yurtsever kesime yönelik bu saldırılar karşısında 20 Mayıs Salı günü saat 12.30'da, Adliye önünde ortak bir eylem gerçekleştirildi.

Mücadele Birliği Platformu, DTP, ESP, İHD, SES, Eğitim-Sen ve BES'in de aralarında bulunduğu 13 kurumun gerçekleştirdiği basın açıklamasında, Antep'te son dönemdeki keyfi baskı ve tutuklamalar anlatıldı. Baskı ve Zorun bizleri mücadelemizden vazgeçiremeyeceği ve tüm bu anti- demokratik saldırıların püskürtmenin yolunun devrimci, demokrat, yurtsever ilericilerin ortak mücadelesinden geçtiği belirtildi.

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylem "Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldramaz", "Yaşasın Özgürlük ve Sosyalizm Mücadelemiz" sloganlarıyla son buldu.

Mücadele Birliği/Antep

Kitlesel Eylemlerin Ardından Devrim Günlerine Hazır Olalım

"Kapitalist dünyanın sıçramalı bunalım dönemi, kendi içinde saflaşmaları ve ayrışmaları belirginleştirirken, geri bırakılmış bağımlı ve yarı bağımlı ülkelerde bunalımlar en çok işçi ve emekçiler üzerinde etkisini göstermektedir. E-mekle sermaye arasındaki mücadeleyi hızlandırmaktadır."

Türkiye ve Kürdistan'da işbirlikçi teknelci burjuvazi gelişen ulusal ve sınıfsal mücadelenin önünü kesmek için boş durmuyor. Kürdistan'a yağdırdığı bombaların sayısını kendisi bile bilmiyor. Ordularıyla müdahale çözümü getirmiyor, tam tersine Kürt serhıldanı tekrar ayağa kalkıyor. Ayaklanmanın provaları yapılıyor Kürt emekçi halkının sisteme olan öfkesi daha da artıyor. Yediden yetmişe her Kürt emekçisi devlete karşı, yılların birikmiş olan kinini, öfkesini sokaklara taşarak kusuyor. Newroz eylemleri, gerilla cenazelerindeki taziye ziyaretleri, kitlesel gösterilere dönüşüyor. "Barış Anneleri"nin, çocuklarını askere göndermeme çağrısı devleti hırçınlaştırıyor, bölgede baskı ve terörü şiddetlendiriyor. Ama burjuvazi ve onun faşist devleti bu tarihsel gelişmeyi durduramayacak da. Çünkü halklar bilinçleniyor, örgütleniyor, mücadele ediyorlar. Mücadelede güçlerini birleştirme yönünde pratik adımlar atıyorlar. Kapitalizm ve onun siyasal iktidarı çıkmaz içinde, acz içinde, ne yapacağını bilmiyor, kuduz köpek gibi yönünü şaşırılmış vaziyette saldırganlaşıyor.

Kitlesel eylemlilikler döneminden geçtik. İşçi sınıfı ve emekçi halklar, devrimci gençler, işsizler, emekçi kadınlar sokaktaydı. Alanlardaydı. SSGSS eylemlilikleri kitleleri meydanlara taşımış, kapitalist sistemin artık çıkmazda olduğunu, devrim günlerinin yakınlığını haykırışlarıyla ve kararlılıklarıyla göstermişlerdir. Yüzbinlerin sokağa aktığı eylemlerde, emekçiler kapitalizme, faşizme karşı sloganlarını gür bir şekilde haykırışlardır.

Emperyalistler, geçmişte, emperyalist-kapitalist sistemin içine düştüğü ekonomik bunalımlarının ağır sonuçlarını bağımlı ülkeler üzerindeki sömürülerini yoğunlaştırarak ve buradan elde ettikleri muazzam karlardan kendi işçi sınıfına kırmızı vererek hafifleyebiliyorlardı. Ya bizim gibi dışa bağımlı ülkelerin burjuvazisi bu gibi durumlarda ne yapıyordu? Bizde her zaman bunalımlarını aşma yolu şiddet olmuştur. Gelişen ekonomik, demokratik ve siyasal mücadelelerin önünü kesmesinin tek yolu iktisat dışı cebir olmuştur. Yıllardır emekçilerin mücadelesini zor yöntemlerle bastırmak istemesinin iktisadi temeli budur. Ama hiçbir zor, gelişen sınıflar mücadelesinin önüne set çekemez, onu durduramaz ve yok edemez. Çünkü yarınlar, çökmekte ve can çekişmekte olan kapitalizmin değil, tüm ileri insanlığın ve bütün emekçi halkların gözlerini diktiği yüce sosyalizmdir.

Kitlelerin 1 Mayıs'taki kitlesel eylemleri ve Leninistlerin Taksim ısrarı bir kez daha şunu göstermiştir ki; burjuvazi ve onun siyasal iktidarları, sonlarının geldiğini görmüş. Yüzbinlerce emekçi "Artık susmak yok", "Ya Devrim Ya Ölümlü" şiarlarını yükseltmiş, Taksim'de "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasal İktidar, Her Şey Emeğin Olacak" şiarını yükseklere taşımışlardır.

Yükselen devrimci mücadele önümüzdeki süreçte de artarak ve şiddetlenecek devam edecektir. Türkiye ve Kürdistan bir devrime gebecektir.

Gün kavgamızı bir üst boyutta örgütlenme günüdür. Gün halkların mücadele birliğini örme ve birleşik devrimi yaratma günüdür. Gün zindanları boşaltıp tutsakların özgürleştirilmesi günüdür. Bütün iktidarın emeğin olacağı, kapitalizmi ve onun siyasal erklerini parçalayıp özgür bir dünyayı, SOSYALİZM'i yaratma günüdür. Bugüne hazır olmalıyız. Yani sıra şimdi DEVRİM'de. Yeni evrede tüm devrimci güçlerin bu öfke selini, yığınların tepkilerini devrime yönlendirmeleri gerekiyor. Örgütlü mücadeleyi yükseltmek, halkların mücadele birliğini kurmak gerekiyor. Devrim tarihimiz bunun pratikleriyle doludur. Mücadelede öncülük edecek güçler devrim tarihindeki yerlerini alacaklardır.

Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği!

Yaşasın İşçilerin, Yoksul Köylülerin, Gençliğin Mücadele Birliği!

Fabrikalar, Tarlalar, Siyasal İktidar, Her Şey Emeğin Olacak!

Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) / İzmir

ÖRGÜTLÜ GÜÇ YENİLMEZ

Üniversitelerde çatışmalar artarak devam ediyor. Faşistlerin fitili ateşlenmiş gibi "bir anda" böylesi kabaran eylemliliğe geçmesi tesadüf değildir. İstanbul Teknik, Bursa Uludağ ve Ankara Dil Tarih Üniversiteleri son günlerde birbiri ardı sıra çatışmalara sahne oldu. Ve daha pek çok üniversitede faşist saldırılar ve örgütlenmeler hız kazanmıştır. Üç üniversitede çatışmaların basına yansımalarının tek sebebi, sivil faşistlerin saldırısı sonrası ağır yaralanan öğrencilerin sahiplenilmesi ve olayların tırmanmasıdır. Ankara Dil Tarih'te çatışmalar durulmadığı için eğitim-öğretime bir hafta ara verilmiştir. Üniversitelerdeki faşist saldırıların artmasının nedeni nedir? Ve devrimci öğrenciler olarak ne yapmalıyız?

Üniversiteler hepimizin bildiği gibi toplumdaki sınıflar savaşımdan bağımsız bir kurum değildir. Toplumdaki politik gruplaşmalar üniversitelerimizde de mevcuttur. "Sağ-sol çatışması" diye lanse edilen olaylar, sınıf savaşımının bir parçasıdır. İlerici aydın devrimci öğrenciler ile devletin sivil güçleri arasındaki çatışmalardır.

Tekelci kapitalist devlet için üniversiteler, faşist kadrolaşmalarını sürdürdüğü alanlardan biridir. Tehdit, şiddet ve rüşvet ile üniversitelerdeki ilerici düşünceleri yok etmek, onları kendi saflarına çekmek isterler. Korku tohumlarını serpererek salt kendi ihtiyacı ve çıkarları için hizmet sunan, düşünce üreten "burjuva aydın" tabakası ve tekelleri için yöneticiler, mühendisler yetiştirmeyi amaçlarlar. Geri kalanları ise açlığa, işsizliğe talim ettirilip, ölümle yüz yüze bırakılır. Çürüyen, yok olmaya mahkum kapitalist sistem varlığını uzatabilmek için sürekli genişleyen sivil-faşist örgütlenmeye ihtiyaç duyar. Üniversitelerdeki ilerici, devrimci öğrencilerin proletaryanın devrimci hareketinin yanında yer almasını düzen için ciddi bir tehlike olarak gördüklerinden sivil-faşist örgütlenmeleri geliştirip güçlendirmeye çalışırlar.

FAŞİZMİN TABANDA YAYILMA ARZUSU

Almanya'da Hitler faşizmi tabandan seçim yoluyla iktidara gelmişti. Türkiye'de ise faşizm tepeden tabana doğru bir seyir izlemiştir. 12 Eylül öncesi sivil faşist hareket devletin gerek askeri gerek siyasi güçlerince desteklenip, kollandı sırtları sıvazlandı. Ancak yine de toplumda gerekli destek ve güveni yaratamadı. Aksine faşistlerin yapmış olduğu katliamlar, saldırılar işçi sınıfı ve emekçi kesimlerin birleşik mücadelesi ile açığa çıkartıldı. Sivil-faşistlerin sınıf düşmanlığı gözler önüne serildi. İşçi ve emekçiler faşizme karşı bir araya gelip örgütlenerek kendi savunma ve saldırı birliklerini oluşturdu. Örgütlü buldukları her alanda faşizm dışlandı. Toplum içinde yayılıp örgütlenemeyen faşizm, or-

dunun askeri darbesi ile iktidara gelip yerleşti. Askeri darbe sayesinde tekelci kapitalist sistem, devrimi geçici olarak geriletmeyi başardı. 12 Eylül 1980 askeri darbesi devletin tüm kurum ve kuruluşlarında faşizmin egemen olması ile sonuçlandı, faşizm kurumsallaştı.

"Finans kapitalin en gerici en şoven ve en emperyalist unsurlarının" iktidara gelişiyle birlikte proletarya ve emekçi halka karşı acımasız bir terör hayata geçirilmiştir. Ve bu "terör" ortamı halen devam etmektedir. Tekelci kapitalist sınıf tüm savaş güçlerini yeniden ve yeniden geliştirip güçlendirmeye çalışmaktadır. Neden?

1. Tekelci sermaye sınıfının sınıf savaşımı uzadıkça geriye düşen, çürüyen ve bocalayan unsurlarını temizleme ve taze güçler kazanma ihtiyacı varlığını korur. Burjuvazinin proletarya ve yoksul emekçi kitlelere karşı açacağı her büyük savaşta daha geniş örgütlenmeye ve daha büyük örgütlü güce gereksinimi vardır.

2. 11 Eylül ile birlikte emperyalistler dünya proletaryası ve ezilen halklarına karşı üçüncü dünya savaşını başlatmışlardır. Emperyalizm dünya egemenliğini kaybettiğinin güçlü sinyallerini alınca dünya emekçi halklarına karşı üçüncü dünya savaşını başlatmıştır. Emperyalist kapitalist sistem, içine girmiş olduğu ekonomik, siyasi ve toplumsal krizini aşmak için savaştan medet ummaktadır. Emperyalist savaş, Türk tekeli kapitalistleri için bulunmaz bir fırsattır. Savaş ortamı sayesinde emekçileri daha çok baskı altına alıp, sömürsünü, dolayısıyla sermayesini arttırarak krizden kurtulma fırsatı yakalayacağını hesap etmektedir. Aynı zamanda savaşa katılması karşılığında emperyalist ülkelerden alacağı krediler ve emperyalist talandan kendisine düşecek payların da hesabını yapmaktadır. Yani, savaşta emperyalizmin yanında yer alarak ekonomik, siyasi ve toplumsal kriz ortamında yükselen "devrim tehlikesinden" kurtulma hesapları yapmaktadır. TC bu umuda dört elle sarılmıştır. Ancak emperyalist savaşa dahil olması karşısında sessiz kalmayacak olan devrim güçlerini bastırabilmek için sivil-faşist güçlerini yeniden organize etmeye, genişletmeye ve güçlendirmeye ihtiyacı vardır.

3. Emperyalist-kapitalist devletlerin yaşamakta olduğu ekonomik krizin dalgaları, bağımlı ülkelerde daha çok hissedilmektedir. Emperyalizmin içinde bulunduğu bunalımdan etkilenen -hatta sarsılan- TC; emekçi sınıfların hareketini bastırmak için politik baskıyı artırırken yükselen proleter hareketin güçlü dalgaları karşısında ne yapacağını bilemez duruma düşmüştür. İşte bu yüzden faşizmin kitle temelinin güçlendirilmesine ihtiyacı vardır.

FAŞİZME KARŞI MÜCADELE

Faşizme karşı mücadele emperyalizme ve kapitalizme karşı mücadeleden ayrı düşünülemez. Emperyalist kapitalist sistemin bunalımı ve bu bunalımdan çıkışsızlığı arttıkça yoksul ve emekçi halk kitlelerine saldırıları açık terör uygulamalarıyla birleşir.

Faşizm gericiliktir. İşçi ve emekçilerin kazanılmış haklarını gasp edip, onları ortaçağ karanlığına hapsedmek, köleleştirmek ister.

Faşizm şoven politikalarıdır, milliyetçiliği geliştirir. Birlikte mücadeleye yönelen emekçi halkları bölüp parçalamaya, halklar arasında nifak tohumları atarak, onları güçsüz düşürmeye çalışır. Bu sayede bölünen devrim gücünü ezecek kapitalist devletin ayakta kalması amaçlanır.

Faşizm karşı devrimci terördür, tüm gerici güçlerin emekçi kitlelere yönelik azgınca uyguladığı terördür. Ve bu terör ortamından beslenir.

Faşizm işçi ve emekçilerin düşmanı, tekelilerin dostudur. Emperyalizmin çıkarlarını korur ve emperyalist kapitalistler tarafından desteklenir.

Faşizm devrimin önündeki en önemli engellerden biridir.

Tüm bu nedenlerden dolayı anti-faşist mücadele, anti-kapitalist, anti-emperyalist mücadeleyle birleşince zaferi kaçınılmaz olur.

Faşizmin sınıfsal niteliği bu kadar belirgin olmasına rağmen kendine nasıl taban yaratır? İşçi ve emekçi kesim arasında nasıl örgütlenebilir?

Faşizm her zaman açık kimliği ile ezilen kesimin karşısına çıkmaz. Çoğu zaman bir maske takar kendisine. Şimdilerde bu durumun çok açık örneklerini görüyoruz, yaşıyoruz. "Sosyal devlet", "satın alınmaz hükümet", "temiz devlet", "parasız sağlık", "parasız eğitim" sloganlarıyla toplumsal refahı arttıracığı, özgürlükler ülkesine dönüşeceği, ulusal onuru kurtaracağı vb söylemlerle parlamento koltuklarına yerleşen bu partiler faşizmin demagoglarıdır. Bu tür söylemler faşizmin taktığı maskedir. Tabanlarını genişletmeyi amaçlar.

80 öncesi sivil faşist örgütlenmelerde yer alanların bugün mecliste ve hükümette yer alması işçi ve emekçilerin karşısına sosyal demagogilerle çıkmalarının sonucudur. Halkın temel ihtiyaçlarını, istem ve özlemlerini dile getirerek onlardan biriyim gibi görünmeye çalışmışlardır. Ve elbette tekeli sermayenin maddi desteğini de arkalarına alarak parlamentoya çıkmışlardır. Ancak yine de kurulan hükümetlerin gerçek yüzünün açığa çıkması fazla uzun sürmemektedir. İlk defa bir sonraki seçimlerden oyunu arttırarak çıkan AKP hükümeti de artık jübilesini oynamaktadır.

Hitlerin söylemlerini aratmayan Recep T.Erdoğan (Deniz Baykal da Recep T.Erdoğan' dan aşağı kalmaz, Bahçeli de) bir yandan emekçilerin talep ve özlemlerini dile getirip istismar ederken, diğer yandan sermaye sınıfının ihtiyaç duyduğu tüm önlemleri alarak yeni saldırı yasalarının ilanını yapıyor. (En son örneğini, sosyal güvenlik paketi tartışmalarında görüyoruz). Temkinli davranan emekçi kitleler AKP'nin tüm diğer faşist burjuva partilerinin bir devamı olduğunu görüyorlar. Erzak, giyecek ve para yardımlarıyla gelecekle ilgili güvence altına alamadıklarını yaşayarak öğreniyorlar. Oylarını vermiş ancak ruhlarını teslim etmemiş geniş yığıllardan "bir daha asla" sözleri yükseliyor.

Faşizmin kendi tabanını genişletmek için emekçilerin en acil sorunlarını demagoji yoluyla istismar etmek dışında, bir de dini duygularını da istismar ediyor. Halkı din ile uyutmaya çalışıyor. Tıpkı kendisinden önce ki hükümetlerin yaptığı gibi, Evrenin yaptığı gibi, ancak onlardan bir adım daha ileri gidiyor. Üniversitelerden türban "krizi" yaratarak, ramazanda iftar çadırlarını yaygınlaştırarak, sivil faşist güçlerini cennet vaadi ile kışkırtarak vb. kendi etrafına geniş kaleler örmeye çalışıyor.

Kürt halkına ve ulusal topluluklara karşı sovenist histeriyi güçlendirecek söylemlerle sivil-faşist güçlerini toparlayıp örgütleniyor.

Faşizm, işçi ve emekçileri korkutup sindirerek genişlemeye, tabanını genişletmeye çalışıyor. Terör ve baskı yöntemleri kullanarak katliam ve ölüm tehdidi altında kalan kesimleri kendi yanında saf tutmaya çalışıyor.

30 yıldır iktidarda olan faşizm, halen kendine güçlü bir taban yaratamadıysa bu Türkiye ve K.Kürdistan emekçilerinin faşizmin sınıf düşmanı karakterini bilmelerinden kaynaklıdır. Faşizmin kendi kanlarından, sömürsünden beslendiğini emekçiler yaşayarak acı bir biçimde öğrendiler. Ve tarihin kendilerine öğrettiği bu gerçeği hiçbir güç unutturamaz.

Faşizmin sivil örgütlenmesi arasında en önemli kesim olarak gençlik yer almaktadır. İşçi ve işsiz gençlik, öğrenci gençlik arasında yaptıkları çalışmalarla (tehdit, şantaj ve rüşveti kullanarak) taze kan gereksinimini karşılamak ister. Recep T.Erdoğan gençlik örgütlenmesinde duyduğu ihtiyacı mikrofonlarla megafonlarla yüksek sesle dile getiriyor. "Gençliği kazanmamız lazım" derken, kazanmaktan kastı pek tabii ki karşı-devrim saflarına katmaktır.

Neden gençlik? Gayet açık; gençliğin dinamikliği, militanlığı ve enerjisini kapitalist sistemin devamlılığı için kullanmak. Gençliği sadece askeri romantizmle değil, aynı zamanda besleyerek yanına çekmeye çalışıyor. Hitler gençliğin büyük bir bölümünü kahverengi gömlekle giydirmenin yanı sıra paralı askerleri konumuna getirmişti. TC ise belirgin bir renkte gömlek vermiyor, ancak ellerine satırlar, döner bıçakları, değişik çap ve markada silahlar hatta el bombaları veriyor. Bu savaş aletlerinin yanı sıra sivil faşist örgütlenme içinde yer almak isteyenlere kalacakları ev, ceplerine para vererek besliyor.

Faşist askeri örgütlenme içinde yer alan sivil faşistleri de eğitimlerini devam ettirme iş bulabilme vaadi ile yanlarına çekiyor. Tabii

karşı devrimin, faşizmin yanında yer almanın getirdiği sorumluluklar da var: çevresinde olanları ihbar etmek ve tamamen devletin kontrolü altında hareket etmek; kendisine ihtiyaç duyulduğu anda "işbaşı" yapmak gibi..

Bu sayede gençliğin devrim mücadelesinden uzaklaştırılması ve bizzat karşı devrim saflarına geçip devrimci hareketi bastırması hedefleniyor.

Faşizme karşı mücadelede, emekçi halk kitlelerini sürekli bilinçlendirmeli, faşizmin sınıf niteliğini sürekli gözönüne sermeliyiz. Devrimin önündeki en önemli engellerden biri olan faşizme karşı silahlı mücadeleden geri durulmamalıdır.

"Aydın kesimin en hassas tepki gösteren kesimi" (Lenin) üniversite gençliği içindeki tartışmaların artmasını bu olgulara paralel olarak değerlendirmeliyiz. Üniversite öğrencilerinin toplumsal eylemliliklere katıldıkları için okuldan atılmaları, sivil faşistler tarafından tehdit ve saldırılarla yıldırılmak istenmeleri yeni bir şey değildir.

İlerici devrimci gençlik faşizme karşı uyanık olmalı, savunma konumundan saldırı konumuna geçmelidir. Bulunulan alanlarda faşistlerin çalışma ve faaliyetlerine izin verilmemelidir. Faşizme karşı mücadelenin, devrim mücadelesinin bir parçası olduğunu unutmadan devrim hareketini yükseltmelidir.

İşçi ve işsiz gençlik üniversitelerdeki faşist saldırılar karşısında tarafsız kalmamalı ve mücadeleyi birliğini örmelidir. Devrim hareketinin birleşik, örgütlü gücü karşısında hiçbir güç duramaz! □

ADANA'DA SSGSS'YE KARŞI MİTİNG

Türkiye ve K.Kürdistan'ın her yerinde işçi ve emekçiler, emperyalist-kapitalist sisteminin tam ilhak politikaları kapsamında çıkartmaya çalıştığı SSGSS kanuna karşı alanlardaydı.

12 Nisan Cumar-

tesi günü ise Adana'da bölgesel bir miting düzenlendi. Mimar Sinan Açık hava Tiyatrosu önünde toplanan yaklaşık 3000 kişi Uğur Mumcu Meydanı'na doğru yürüyüşe başladı. Mücadele Birliği olarak yürüyüşte "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği" pankartımızla yerimizi aldık. Yürüyüş esnasında "Yasayı Yırtalım Ankara'yi Yıkalım", "Zafer Savaşan Emekçinin Olacak", "Savaş Savaş Kazanacağız", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "Deniz Yusuf İnan Savaş Devam", "İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir", "Zindanlar

Yıkılın Tutsaklara Özgürlük" sloganlarını gür bir şekilde attık. Miting alanında Adana Eğitim-Sen başkanı Güven Boğa, yaptığı konuşmada, bu yasanın geçmesine izin vermeyeceklerini, geçse

bile mücadeleyi sürdüreceklerini söyledi. Miting alanında işçi ve emekçi kitleye "Açlık ve Terbiye Politikası" başlıklı bildirilerimizi yoğun bir şekilde dağıttık. Ayrıca alanda dergi dağıtımını yaptık. Miting, çekilen halaylar ve atılan sloganlarla sona erdi.

**YASAYI YIRTALIM ANKARA'YI YIKALIM!
ZAFER SAVAŞAN EMEKÇİNİN OLACAK!**

ADANA Mücadele Birliği Platformu

ÜNİVERSİTELER SOSYAL FORUMUNDAYDIK

Genç-Sen tarafından düzenlenen Üniversite-ler Sosyal Forumu 18-19 Mayıs tarihlerinde Boğaziçi Üniversitesi Hisar Kampüsü ve Uçaksavar Kampüsü'nde gerçekleşti.

Forumun ilk gününde; halkların kardeşliği, işçi sınıfı ve gençlik hareketi arasındaki ilişki, öz-gür yazılım, alternatif teknoloji, kentsel dönüşüm, eğitimde cinsiyetçi uygulamalar, mesleki dönüşüm, katılımcı örgüt modeli, eğitimdeki büyük açık; açık öğretim, '68'in 40. '78'in 30. yılında öğrenci hareketi, öğrenci gençlik hareketi ve öğrenci sendikası ve üniversitelerde kültür-sanat faaliyetleri konuları ele alındı. Yapılan alternatif derslerin konusu ise ekonomi-politik, felsefe, tarih, Kürt dili ve edebiyatı idi.

Devrimci Öğrenci Birliği olarak açtığımız standartla ve dağıtımını yaptığımız bildirilerimizle biz de forumda yerimizi aldık.

Atölyelerin ve alternatif derslerin bitiminden sonra, "Tuzla'da yaşanan iş cinayetlerini protesto etmek için" Hisar Kampüsü'nden, Güney Kampüsü'ne yürüyüş gerçekleştirildi. DÖB'lü öğrenciler, destek amaçlı yer aldıkları eyleme, bayrakları ile katıldılar. "Tersane İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın İşçi-Öğrenci Dayanışması" sloganlarının atıldığı yürüyüş boyunca, çevre halkının olumlu tepkisi görülmeye değerdi. Evlerinin balkonundan, penceresinden ve yürüyüş güzergâhı boyunca yol kenarından eylemi izleyen Hisarüstü halkının eylemcileri alkışladı. Bu durum o anda, forum boyunca "kitlelerin geriliği"nden bahsedilen, "politize olmamasından" bahseden anlayışların bu gerçeklik karşısında "şimdi ne düşünüyorlardı acaba" diyerek düşünmemize neden oldu.

Forumun ikinci gününde ise akademisyenlerin katılım sağladığı iki ayrı panel gerçekleşti. Birinci panel "Eğitimde neo-liberal dönüşümler ve sonuçları", ikincisi ise "Üniversitelerde özgürlük ve demokrasi sorunu" konusunu ele alıyordu. Birinci panelde kapitalizmin eğitim alanına etkisi, yaratılabilecek sorunlar ve buna karşı mücadele anlayışından bahsedildi. İkinci panelde ise, sistemin ideolojisinin üniversiteye hakim olmasından, üniversitelerin egemen ideolojiyi yeniden öğretme alanları olduğundan, üniversitede öğrenci gençliğin yaşadığı sorunlardan bahsedildi. Son yaşanan faşist saldırılara vurgu yapıldı. Bu panelde tartışmanın odak noktasına türban sorunu oturtuldu.

İzlenimler...

Forumun birinci günü gerçekleştirilen "Halkların Kardeşliği" konulu atölyede, tartışma noktası ulusal sorun ve bunun ele alınışı, Kürt halkının mücadelesiyle sıkı bağların neden kurulmadığı ve nasıl kurulabileceği üzerinedir. DÖB olarak dikkatimizi çeken nokta, bu konuda görüş bildiren kişilerin ulusal sorunla, sınıfsal sorunu birbirinden ayrı ele aldığı ve ulusal sorunu dil ve kültür sorununa indirmediği idi. Başka bir tartışma ise "Halkların Kardeşliği" sloganı üzerine yaşandı. Bir Kürt gencin "Halkların Kardeşliği" sloganı için, "bana sahtekarca geliyor, eşitliğin olma-

dığı koşullarda kardeşlikten bahsedilemez, bu slogan burjuvalar tarafından dahi kullanılıyor" şeklinde görüşünü belirtmesi üzerine diğer öğrenciler "bizlerin kardeşliğe bakış açısıyla, burjuvaların bakış açısı bir değildir" türünden yanıtlamalarla yetindiler.

Panelin sonlarına doğru DÖB'lü bir öğrenci söz aldı ve bu konudaki görüşlerini dile getirdi. Arkadaşımız söze "ulusal sorunun sadece dil ve kültür sorunu olmadığı, bir devlet sorunu olduğu" üzerine vurgu yaparak başladı. Sorunun adının doğru konulması gerektiğini dile getiren arkadaşımız "bizim için Kürt sorunu yoktur; Kürdistan sorunu vardır. Eğer araştırırsak göreceğizdir ki, Kürdistan sömürge değil, ilhak edilmiş bir ülkedir. Buda aynı zamanda sermayenin içiçe geçme koşullarını yaratmış ve birleşik devrimimizin koşullarını arttırmıştır. Ulusal sorun, içerisinde sınıfsal sorunu da barındıran bir sorundur. Bu ikisi birbirinden ayrı ele alınmamalıdır" diyerek devam etti. Halkların kardeşliği sloganına da değinen arkadaşımız "halkların kardeşliği sloganı, 93 sonlarında ulusal hareketin ateşkes ilanından sonra kendisi tarafından öne çıkarılan bir slogandır, bu süreci karşılamaz. Ezilen ulusun böylesi bir duygusu olabilir, ama bizlerin en başta ezen ulusun komünistlerinin önerilerine hedef olarak iki halkın mücadele birliğini koyması gerekmektedir. Ortak düşmana karşı halkların birlikte mücadelesi yaratılmamalıdır" şeklinde ifade ederek konuşmasını bitirdi. Konuşmanın etkili olduğu daha sonra söz alan öğrencilerin düşüncelerine de yansıtıldığını gördüğümüzde hissediliyordu. Söz alan bir öğrencinin "aslında arkadaşın da dediği gibi bizlerin Kürt ve Türk halkına yönelik iki halkın birlikte mücadelesini dillendirmemiz gerekir" şeklinde düşüncesi bunun göstergesiydi.

İlerleyen saatlerde Ufuk Uras'ın verdiği "ekonomi-politik" konulu bir alternatif ders gerçekleşti. Ufuk Uras konuşmasının başından sonuna

kadar kendi propagandasını yapıp durdu. Ders bir ekonomi-politik dersinden ziyade yerel seçimler ve sol hareket hakkında Ufuk Uras'ın düşüncelerinin dinlendiği bir oturuma dönüştü. Konuşması boyunca devrimci harekete saldırı üslubunu korudu. Silahlı mücadele yürüten hareketlere "cemaat ve dergicikler" türünden yakıştırmaları dilinden düşürmedi. Ufuk Uras'ı bu konuda kimsenin "kışmadığımı" göz önünde de bulundurursak, onu böyle konuşmaya iten neydi? Kendi konumunu meşrulaştırma çabası! Ufuk Uras gerçekler karşısında eziliyordu. Ve bu, bunun sonucuydu.

Dikkatimizi çeken nokta Genç-Sen içerisinde onunla aynı düşünceye sahip olanların az olmayıştı. Görüşleri ile tabiri caizse Uras'ın sırtını sıvazlayanlarda oldu. DÖB'lü öğrenciler bu pervasızlığa sessiz kalamazdılar. Söz hakkı almak için oldukça çabaladılar. Ve nihayet söz artık onlardaydı. Arkadaşımız söze "Paris Komünü ile belediyeleri özdeşletirdiniz, Paris Komünü işçi sınıfının kanları üzerinden kurulmuştur. O tarihteki ilk işçi iktidardır" diyerek başladı. Uras'ın araya girerek "ben benzetme yapmak istemiyordum" türünden müdahalesine "benzetemezsiniz" diyerek yanıt verdi. Arkadaşımız devam etti; "Zora dayalı devrimi savunan hareketlere cemaat diyemezsiniz. E-vet doğrudur; devrimci hareketler bugün için kitlesel değildir; çünkü birileri meclis koltuğunda oturup vaaz verirken, birileri bu topraklarda Ölümler Oluşurunda bedel verdi. F tipi hapishanelerini devrimci tutsaklar dolduruyor. Bugün emekçi semtlerde çalışma yapan, dergi dağıtırken dahi bazı şeyleri göze alanlar bellidir. Düşmanın saldırısına göğüs gerenler bellidir." Ufuk Uras'ın tam anlamıyla rengi attı. Arkadaşımız konuşmasını Lenin'in Ne Yapmalı kitabından bir sözle bitirdi. "Evet beyler! Yalnızca bizi çağırılmakta değil, istediğiniz yere, hatta bataklığa bile gitmekte özgürsünüz. Aslında bize göre sizin gerçek yeriniz bataklıktır; oraya ulaşmanız için size her türlü yardımı yapmaya da hazırız. Yeter ki ellerimizi bırakın, yakamıza yapışmayın ve o büyük özgürlük sözcüğünü kirletmeyin, çünkü biz de dilediğimiz yere gitmekte 'özgürüz', yalnızca bataklığa karşı değil, yüzlerinizi bataklığa doğru çevirenler karşı da savaşmakta özgürüz.!" Salondaki öğrencilerin bir bölümü bu konuşmayı alkışlarla karşıladı.

Atölyelerde bir başka başlık da öğrenci gençlik hareketi ve öğrenci sendikasıydı. Bu bölümde de tartışmalar liberal havanın ötesine geçemedi. Akademik sorunlar ve bunun yanında öğrenci gençlik hareketinin kitleselleşmesi ve bunun aracı olarak Genç-Sen, öne çıkarılan düşüncelerdi. Politik üretimden yoksun bir aracın gelişiminin sağlıklı olamayacağı, aracın yönünü tayin edecek olanın politik hat olduğu gözden kaçırılan noktaydı.

Sınıf bilinçli devrimci öğrencilerin sırtlayacağı büyük bir yük var. Bu bütün gençlik hareketinin sırtımıza koyduğu bir yüküdür. Ve bu yükü kaldırmayacak en kuvvetli yanımız bilincimizdir. Yüreğe ve bileğe dayanan bir bilinç!

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)

İNANCIMIZLA MÜCADELEMİZLE SOSYALİZMİ KURACAĞIZ

Genç Emekçiler Birliği: Ne zaman çalışmaya başladın. İlk çalıştığın iş yerinde ne gibi sorunlarla karşılaştın?

İşçi: Ailemin maddi durumu kötü olduğundan dolayı, üçüncü sınıftan sonra çalışmaya başladım. İlk olarak triko atölyesinde çalışmaya başladım. Çalıştığım işyerinde sigorta diye bir şey yoktu. 12 saat çalışırdık. Cuma günleri 14-15 saat çalışırdık. Fazla çalışma, mesaiden sayılmazdı. Bu da yetmiyormuş gibi dayak yer, aşağılayıcı küfürlerle maruz kalırdık. Yaklaşık 1 km mesafeye 15 kg ürün taşırdık. Bu olay 4 yıl sürdü. 4 yıl sonra terfi edebildim.

Genç Emekçiler Birliği: Peki bu insani olmayan şartlara ne kadar dayanabildin? Sonrasında ne gibi sorunlarla karşılaştın?

İşçi: Maddi imkansızlıktan dolayı katlanmak zorundaydım. Bu süre 8 yıl sürdü. İyi olanaklara sahip bir iş ortamı bulmak çok zordu. Aşağı yukarı hepsi aynıydı. 4 yıl çıraklık döneminden sonra terfi ettim etmesine, ama yine de birçok zorluklar devam ediyordu.

Artık dayanacak gücüm kalmadı. İşe gitmemeye başladım. Aileme işe gidiyorum dedim işten kaçtım, kötü alışkanlıklar edindim. Kötü arkadaşlarla dolaşmaya başladım. İçki, esrar, ballı, tiner gibi bağımlılıklar edindim. Tabii ki bunları satın almak için para gerekiyordu. Çalışmıyordum, hırsızlık yapmaya, insanlara şiddet uygulayıp para almaya başladım. Bunları yaparken de sürekli sorguluyordum. Neden biz varlıklığı değiliz! Neden alım gücümüz yok! Tanrıya isyan edip bu dengesizliği yükleyecek birilerini arıyordum. Babam ilk evlendiğinde hamallık ediyordu. Aldığı yevmiyeyle evi geçindiremiyordu. Sonra kumar oynamaya başladı. İçki alışkanlığı edindi. Günlük içip annemi döverdi. Ben hep babama kızardım, neden bana iyi olanaklar sağlamadı, neden karnımız hiç doymazdı, bize yeni güzel kıyafetler almadı. Babam suçluymdu. Ama tanrı bunları göremiyor muydu? Aslında birilerini suçlarken sistemin oyununa geliyorduk. Bizi bu hale getiren patronlar ve onları destekleyen hükümetti.

Bir ülkenin hükümeti, her vatandaşına eşit olanaklar sağlamalıydı. Peki zengin çocukları son model spor arabalarla bize toz yuttururken, biz neden kilometrelerce yolu yayan yürüyorduk.?

Genç Emekçiler Birliği: İşsiz gezmen ne kadar sürdü? Yeniden çalışmaya seni iten neydi?

İşçi: Artık yaşadığım bu hayattan rahatsız olmaya başladım. Beni buna yönlendiren de sürekli sorgulamamdı. Amcamın oğlu küçük bir atölye açtı. Halı oyma atölyesi. Beni işçi, babamı da bekçi olarak yanına aldı. Bizim karnımız yine de doymuyordu. Ama amca oğlu 4-5 yıl içerisinde fabrika sahibi oldu. Araba aldı, ev aldı.

Genç Emekçiler Birliği: Amcamın oğlu nasıl fabrika sahibi olabildi?

İşçi: İşçilere sevimli göründü. Çünkü işini çevirenler onlardı. Bir işçi 10 saatte 420 YTL kazandırıyor, işçiye yevmiye 20 YTL veriyor. Bu şekilde servetine servet katması kaçınılmaz oldu.

Ama benim aldığım aylık yetmiyordu. Biriken elektrik borcumuz vardı 3.000 YTL kadar haciz gelecekti, sürekli uyarılar geliyordu. Ben de başka bir iş yerinde Pazar günü mesaiye gittim. Bunu amcamın oğlu duymuş. Yıllık zamda bütün işçilere zam yaparken bana yapmadı. Nedenini sorduğumda, "bundan sonra sana aylık da yok" dedi. "Bu haksızlıktır" dedim. Ertesi gün haber salmış işe gelmesin diye. 4 ay boyunca iş aradım. Amca oğlu bütün işçi arayan fabrikalara talimat vermiş, soy ismimiz aynı olduğu için kimse beni iş almadı. Böylece yine kendisine mecbur kalmamı sağladı. Başka da çarem yoktu. Diğer amca oğlumun araya girmesi ve ısrarı üzerine tekrar işe başladım. Bir de amca oğlu ye-

ni bir ortak almıştı. Namazında niyazında bir adamdı ama ağızından küfür eksik olmazdı. Olmadık yerde bize söverdi, aşağılardı. Bu yeni ortak hafta sonu ve hafta içi bizi fazla çalıştırırdı. Lavaboya gittiğimizde arkamızdan gelirdi. Çok aşırı iğrenç sövgülerde bulunurdu. Bu şekilde birçok işçinin işten çıkmasına sebep oluyordu...

Bir işçinin eşi doğum yapacaktı. Kendisinden 30 YTL istedi, vermedi. Ama başka işçiye daha fazlasını verdi, hem de o kadar acil bir durumu yokken. Eşi doğum yapacak işçi de bu haksızlığa karşı kendisini işçileri sigortasız çalıştırdığı için şikayet edecekti. İşçiye telefon açıp "gel şikayet etme sana 50 YTL veririm" dedi, işçi kabul etmedi. Tekrar telefon açtı, "gel ne olur şikayet etme sana 100 YTL vereyim" dedi. İşçi zor durumda olmasına rağmen insani duygularından dolayı acıdı ve geldi konu kapanmış oldu.

Amca oğlu işçiler tek tek işten çıkınca o kişiyle ortaklığını sona erdirdi. Ben, amca oğlunun yanında çalışmaya devam ettim.

Bu süre içerisinde ailemle sorunlar yaşadım. O sorunlardan kaynaklı il dışına çıktım. Antalya'da limanda çalıştım. 575 YTL sigortasız 12-16 saat oldukça ağır ve tehlikeli bir işte çalışıyordum. İki gün hasta olduğum için beni işten çıkardılar. Ankara'daki arkadaşşıma telefon açtım. Bana orada iş bulabileceğini söyledi. Ankara'ya gittim. TOKİ konutlarında elektrikçilerin yanında acemi olarak çalıştım. Ve orada Doğu ve Güneydoğu'da iş imkanı olamadığından gelip burada çalışıyorlardı. Bir ay boyunca çalıştım. Para alamadım. Beni (Antep'e) buradan çağırıyorlardı. Ankara'dan geleli 3 ay olmasına rağmen daha paramı göndermediler. Amcamın oğlu benim yaşıtım olan oğluna bir iş yeri açmıştı. Ben de onun yanında çalışmaya başladım. Şu anda orada çalışmaktayım.

Genç Emekçiler Birliği : GEB'le (Genç Emekçiler Birliği) nasıl tanıştın?

İşçi: Yoz hayatın bana dayattığı sorunlardan dolayı kurtuluş olarak gördüğüm içkiyi günlük olarak içiyordum. O gün de içmiştim. Bir komşumuz beni gördü. "Sokağımızın aşağısında Genç Emekçiler Birliği diye bir dernek açılmış" dedi. Oraya gitmemi teklif etti. Ben de derneğe gittim. Orada çok sıcak karşılandım, sohbet ettik, hayatım boyunca kafamdaki bütün çelişkileri, sorun ve sorulara cevap buldum. Evet biz sınıflı bir toplumda yaşıyoruz ve sermaye tarafından sömürülüyoruz. Sorunların kaynağını bulmuşum.

Genç Emekçiler Birliği: Yaklaşık ne zamandır GEB'e geliyorsun. Bu süre zarfında hayatında ne gibi değişiklikler oldu, bunu önceki hayatınla kıyaslayıp senin gibi gençlere nasıl bir tavsiyede bulunabilirsin?

İşçi: 2 aydan beri geliyorum. Bu süre zarfında bana önerilen kitapları okudum. Sohbetlere katıldım. Artık hayatı daha iyi kavrayabiliyorum. Kendime özgüvenim artı. Sistemin insana değer vermediği ortada. Bizim çevrede uyuşturucu bağımlısından, gaspçısından her türlü sistem mağduru genç işsiz olanlara buradan çağrıda bulunuyorum: gelin burada hep beraber sorunların üzerine gidelim. Çözüm sosyalizmde, yani sınıfsız sömürsüz bir dünyada. Bunu ancak beraber kurabiliriz...

Düşünün ki belki de 100 yıllar kadar sürmeyecek yakın bir gelecekte sosyalizm kapitalist sistemi tamamen yok edecek ve insanların mutlu olduğu bir yaşam sağlayacaktır. Ve ben inanıyorum yakın bir zamanda öz gücümüzle, inancımızla, mücadelemizle sosyalizmi kuracağız.

YAŞASIN GENÇ EMEKÇİLER BİRLİĞİ!

YAŞASIN SOSYALİZM!

DÜNYA EMEĞİN OLACAK!

Antep GEB

KAPİTALİZM ÖLDÜRÜR

KAPİTALİZMİ ÖLDÜRÜN

Onlar, tersane işçileri... Onlar, işsiz kalma korkusuyla açlıkla, ölümlle koyun koyuna yaşayanlar!

Onlar tersane işçileri... Sabahın köründe derme çatma kulübelerinden yola çıkıp, uykulu gözleriyle işe koyulanlar...

Onlar, koca koca gemilerin üstünde, yanında, içinde, çekiç ve kaynak sesleri arasında, yağlı elbiseleri ve nasır tutmuş elleri ve yırtılmış koca eldivenleriyle hayatı yaratanlar!

Onlar, çocukları doysun diye, eşleri gülsün diye sabahın köründen akşamlara kadar ter döken, emek harcayanlar...

Onlar, kimisi Vanlı, kimisi Erzurumlu, Sivashlı, Erzincanlı, Urfalı. Onlar, emek ordusunun değişik uluslardan gelen mensupları.

Onlar, gemilerin üstünden düştükleri zaman bile sesleri duyulmayan; ölümleri denizden haftalar sonra bulunan...

Ve cesetleri vinçlere asılıp kurutulan; kurda kuşa yem olan. Eşleri, çocukları evde kaygıyla bekleyen...

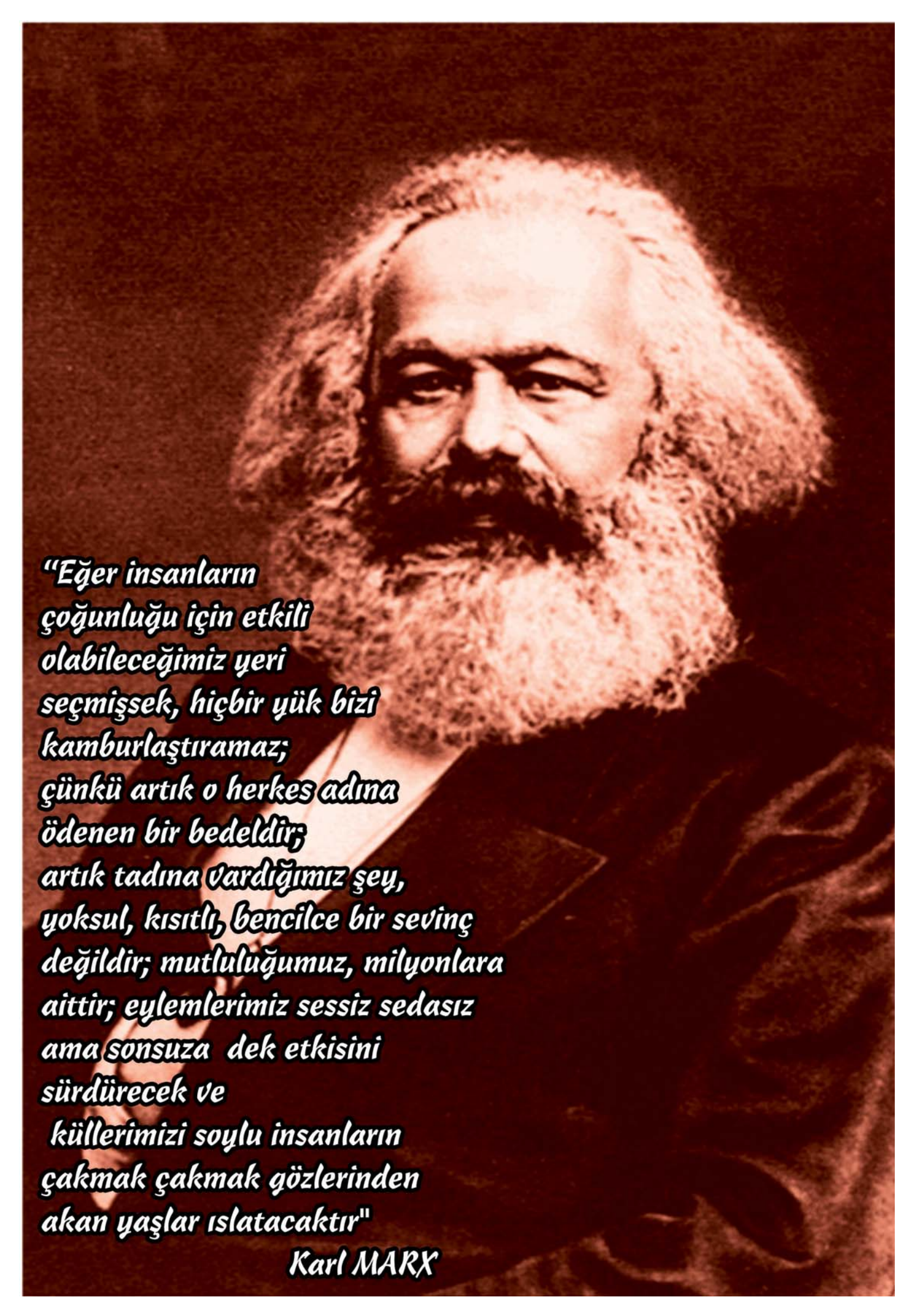
Onlar, baretli-baretsiz, tulumlu-tulumsuz, aynı korkunç canavarın ağzında olanlar. Kana doymayan, bu sömürü sisteminin, kapitalizmin cinayetlerine kurban gidenler.

Onlar, yarınından emin olmayanlar. Yarına umutla bakamayanlar.

Onlar, Tersane İşçileri... Yegane kurtuluşları devrimde, sosyalizmde olanlar.

Güçüyle, bilinciyle, korkusuz yüreğiyle düşmanı yenmek için ilerleyenler. Geleceğimizin yaratıcıları. Ekmek, gül ve hürriyet günlerinin sabırlı, çalışkan mimarları.

**"Eğer insanların
çoğunluğu için etkili
olabileceğimiz yeri
seçmişsek, hiçbir yük bizi
kamburlaştıramaz;
çünkü artık o herkes adına
ödenen bir bedeldir;
artık tadına vardığımız şey,
yoksul, kısıtlı, bencilce bir sevinç
değildir; mutluluğumuz, milyonlara
aittir; eylemlerimiz sessiz sedasız
ama sonsuza dek etkisini
sürdürecektir ve
küllerimizi soylu insanların
çakmak çakmak gözlerinden
akan yaşlar ıslatacaktır"**

Karl MARX